

Taxa poștală plătită în numerar, conform
aprobării Dir. G-le P. T. T. Nr. 30.520/1930

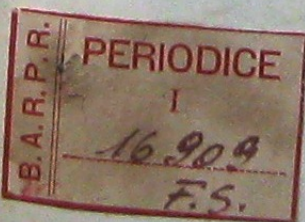
Anul VI, Nr. 6—7.

Octombrie—Noembrie 1942.

ROMÂNIA EROICĂ

Director : ION COLFESCU-Delaturda

Redacția și Administrația : București, Strada Antim, 19

T. R. — INDEPENDENȚA, Strada R. Poincare, 17 — BUCUREȘTI

CUPRINSUL :

Popoare europene, uniți-vă! ...	„România Eroică“
Prinos Tării mele	G. Breazu-Ulmu
Sângele cald ne vorbește! . . .	I. Colfescu-Delaturda
Stingher (vers)	G. Breazu-Ulmu
Fraternitatea Româno-Italiană .	Colfescu-Delaturda
Cântec de Toamnă (versuri) . .	G. Breazu-Ulmu
Renegați, blufoari, lași și hoți, — Ce gândesc eu despre bolșevism, — de: Witson Churchill Traducere din „Grenoiré“, de Italicus	
Printre eroii dela Stalingrad:	
† Generalul Davidescu	Lt. rez. Gh. Făcăoaru
In Spiritul actualității	„România Eroică“
Fraternitatea Româno-Germană	I. Colfescu-Delaturda
Suprema preocupare	I. Colfescu-Delaturda
Cântec de Țară	G. Breazu-Ulmu

Pagina economică :

O vizită în Muscel : Pilda fraților Purnichescu. — O Românie în miniatură : Județul Tulcea. — O Comună model din Județul Tulcea de Flavius

Cronica :

Horia și Avram Iancu ; Aniversarea fascistă ; Expoziția Transnistriană ; Cărți, Reviste ; Voci din Presă.

ROMÂNIA EROICĂ
Anul VI, Nr. 6-7

Octombrie-Noembrie 1942

ROMÂNIA EROICĂ

REVISTA PENTRU PROMOVAREA ROMANISMULUI

Director: Ion Colfescu-Delaturda
Redacția și Administrația: București, Strada 19, Telefon 3.15.69

Frontul European

Popoare Europene, uniți-vă !

De aici din capitala României, metropola unei țări și a unei națiuni, care a suferit mai mult, poate, decât oricare alta, în decursul mileniilor, pentru libertatea și închinarea sa națională, și care a fost, veacuri de-a rândul, străjer neînfrânt și viteaz la porțile răsăritene ale Europei, în contra puhoaielor asiatice; de aici din România eroică și loială, ai cărei ostași daco-romani, sângerează, alături de brava și neînvinsa armată germană și de aliații ei, pentru învingerea și nimicirea totală a bolșevismului — haină și stupidă născocire judaică — ne înmuim condeiul aprig în apele clare, dar sbuciumate, ale conștiinței noastre și adresăm tuturor popoarelor europene acest

A P E L

În numele CULTURII EUROPENE, care a dăruit omului cele mai strălucite genii și cele mai înalte închinări spirituale, bazate pe genuinitatea entităților etnice;
În numele JUSTIȚIEI SOCIALE, atât de îndelung dorită de toate inimile însetate după dreptate și adevăr, justiție reprezentată eminamente prin național-socialismul german și prin fascismul italian;
În numele CRUCII și al FIULUI DIVIN, CARE ne-a arătat singura cale de mântuire și care, la un moment dat, a izgonit cu biciul pe farisei și zarafi din Templu;

Ne îndreptăm buciul nostru de înfrățire și de trezire a sufletelor, înspre cele patru unghiuri ale glorioasei Europe, strigând din răputeri:

Popoare ale Europei, uniți-vă!

Războiul e acesta: iudaismul mondial și internațional contra culturei și civilizației creștine!

Falsa democrație, ateismul, bolșevismul și masoneria nu sunt decât cele patru capete ale monstrului iudaic. Sunt născocirile jidovimii mondiale pentru stăpânirea și nimicirea lumii creștine.

Dacă nu vreți să vă blesteme martirii și eroii tuturor neamurilor;

Dacă nu vreți să pregătiți umilirea, ruina și moartea fiilor voștri;

Dacă nu vreți să aruncați în gârlă comorile materiale și spirituale ale culturii europene;

Răscoliți-vă conștiințele, părăsiți căile rătăcite ale egoismului, materialismului, ale intelectualismului și ale raționalismului sec; înlăturați pe cei nemernici, trădători și opaci din sânul vostru, înlăturați figurile decorative, sufletele uscate, seci, înrăite, incapabile de elan, de solidaritate, de iubire, de sacrificiu, de spirit eroic;

Puneți umăr la umăr și uniți-vă într'un puternic avânt cu orice sacrificii, pentru salvarea solidarității europene, a Crucii și a Europei renăscute, de mâine.

Să știți! De partea cealaltă a baricadei luptă Satana! Și cine nu ia parte, din vreme, la această gigantică luptă în contra SPRITULUI RĂULUI, așa precum ni-o prezintă și Religia și Filosofia și profeții, acela nu va fi dintre cei aleși, nu va putea prezenta mâine drapelul glorios al sacrificiilor sale pentru destinul bun, luminos care ne așteaptă.

Naționaliști ai tuturor popoarelor europene, uniți-vă!

Francezi, Spanioli, Portughezi, Norvegieni, Suedezi, Elvețieni, uniți-vă spre a se putea crea FRONTUL UNITAR EUROPEAN, pentru înfrângerea definitivă a hidrei iudeo-bolșevice și a șarpelui iudeo-democrato-mason, camuflat în

bolșevismul nimicitor de la Nord și în clicile guvernante ale trustului abject anglo-american.

Trăim momentul cel mai crucial, de până acum, al istoriei noastre. Înțelegeți-l, închiegați-vă și uniți-vă în Frontul European!

E UN IMPERATIV SACRU AL MOMENTULUI DE FAȚĂ!!

ROMANIA EROICA.

Prinos, țării mele...

Țară,

Pe-altarul tău de veacuri zămislit,
Aduc prinosul gândurilor bune
Toți cei ieșiți din trainica tulpină
A neamului acesta oțelit
In flacăra 'ncercărilor străbune.
Sub cerul tău, de veșnică lumină,

Se plămădește 'n brazdă rodul sfânt,
Isvoarele cu doinele suspină
Povestea noastră de restriște plină
Și dragostea nestinsă de pământ.

Țară,

Azi, sântem iarăși lângă tine,
De veghe lângă sacrele hotare;
Simțim puterea sângelui în vine
Svâcnind în ritm de aprigă chemare —

Și gândurile, toate, se îndreaptă
Spre zarea ce se-'nfiripă, senină;
Deschide-vom cărare de lumină
Spre-un nou veleat, — spre-o altă lume dreaptă...

G. BREAZU-ULMU

Sângele cald ne vorbește !

Distinsul nostru colaborator, d. Ion Al. Bran-Lemeny, ni-a trimis articolul pe care mi l-am însușit și l-am publicat ca editorial. E un articol a cărui însemnătate nu poate scăpa nimeni. Apelul d-lui Bran-Lemeny ne este la inimă. Deaceia direcția revistei și l-a însușit în întregime și l-a publicat ca fiind însuși punctul ei de vedere.

Această enunțare nu e însă suficientă. Trebuie să mergem mai departe și să vedem din ce izvoare a eșit.

Nu putem fi în toate în curent cu ceea ce se petrece în amănunt în țările cu care ducem greutățile acestui mare război. Dar știm ce se petrece la noi și cunoaștem inițiativele cari s'au luat.

Aruncând ochii înspre trecutul apropiat, constatăm că am avut o mișcare tinerească, pe care nu a putut s'o aibă niciuna din țările vecine, care a creat un nimb de glorie pentru neamul nostru, și a dovedit că noi suntem cei dintâi chemați ca să ducem greutățile înfăptuirii noii Europe în părțile unde ne găsim așezați.

Blazonul de nobleță care a eșit la lumină odată cu mișcarea noastră tinerească și cu încadrarea noastră în axă, se desinează din ce în ce mai impunător la orizont, pe măsură ce ne vorbește sângele cald al eroilor noștri de pe câmpiile de război.

Astăzi vorbim despre unirea popoarelor europene. Nu e semnificativ faptul că noi cei dela România Eroică vorbim de ani de zile și propăvăduim această unire; că am fost printre cei dintâi care am lansat lozincă: *Europa a europenilor*? Nu e o dovadă vie a autenticității noastre milenare pe pământurile pe cari le ocupăm și pe cari le-am ocupat în trecut, simțul profund pe care-l avem despre necesitatea de a se purifica Europa de elementele intruse asiatice?

Pe măsură ce înainteză războiul se dovedește cât de mult ne e în sânge Europa nouă care se naște. Europa a europenilor și necesitatea purificării de rasă nicăieri nu trăește mai intens ca în rândurile noastre. Și aceasta e ideea de bază a viitoarei organizări mondiale.

Are deci o adâncă semnificație apelul pe care-l facem prin prezentul număr al revistei noastre. Adevărurile trebuie ca stea la inima oricărui bun român cu durere pentru țara și neamul lui, pentru solidarizarea raselor, pentru purificarea lor, pentru purificarea Europei, pentru liberarea energiilor ei componente, pentru punerea în valoare a acestor energii, pentru punerea în valoare a tuturor bogățiilor cari vor asigura mâine buna stare a popoarelor și progresul universal.

După cum tineretul nostru, în trecutul apropiat, a pregătit intrarea noastră în axă și a trăit intensiv noua lume care se naște; tot așa, astăzi, din sângele cald al eroilor noștri, sacriificați fără șovăire pe altarul acestei lumi noi, au eșit din rândurile noastre inițiatorii, luptătorii pe teren propagandistic, pentru realizarea ei.

Ce altă semnificație pot avea schimbul de miniștri cu Marele Reich și cu Italia; vizita miniștrilor români la Sofia, a ziariștilor italieni, germani, croați, slovaci, finlandezi, turci și a miniștrilor și ziariștilor noștri pe teritoriile statelor ai căror fii ne-au făcut onoarea de a ne vizita, de a ne studia și de a ne pune în valoare?

Ce altă semnificație poate avea apelul care a eșit din rândurile noastre în mod spontan pentru solidarizarea popoarelor europene?

S'au redeșteptat în noi sufletele moșilor și strămoșilor noștri; a eșit la suprafață din subconștientul nostru profund misiunea noastră istorică în sud-estul european.

Din sângele cald al eroilor noștri se profilează la orizont viitoarea noastră egemonie spirituală din aceste părți, rolul nostru determinant în organizarea Europei de mâine și în garantarea idealurilor cari o animează, cari i-au dat puterea ei de înfăptuire în trecut și cari vor sta la baza viitoarei ei expansiuni în viitor.

Rolul nostru de azi și de mâine nu ese deci din preocupări oportuniste, din interese trecătoare, din ambiții desarte. El ese din spiritualitatea noastră ancestrală, încadrată în mod organic în organismul spiritual multi-milenar al bătrânei Europe. Acest rol se impune ca un imperativ categoric.

Va trebui să ni-l îndeplinim, VRAND NEVRAND. Ni-l dictează strămoșii și străbunii. Ni-l dictează sângele cald al eroilor. Ni-l dictează genul specific al Europei în care suntem

încadrați de mii de ani cu toată ființa noastră fizică și spirituală.

Rolul nostru de azi și de mâine ese deci din adâncuri nepătrunse. Nu suntem liberi de a-l îndeplini sau nu. Acest rol constituie rațiunea noastră de a fi. Pentru el sacrificăm cel mai scump sânge al nostru. Pentru el participăm la război cu toate puterile noastre fizice și spirituale. *A nu ni-l îndeplini ar fi un act de lașitate, de care nu putem fi capabili.*

Repetăm ceea ce am spus de atâtea ori. Din Panonia la Adriatică la Marea Egee și până în stepele întunecate ale Rusiei, geniul nostru ancestral va trebui să-și spună cuvântul decisiv, alături de marii noștri aliați, de acord cu ei și pe deplin solidari cu spiritualitatea cea nouă care se făurește pe câmpurile de bătae și care se proiectează în mod irezistibil din sângele cald al popoarelor beligerante.

Sângele cald ne vorbește. Să i ne conformăm în totul. Să fim eroi ai faptei, după cum suntem eroi pe câmpul de război.

Să știm bine: Sângele cald al eroilor noștri ne împinge cu bici de foc spre Destinul nostru, spre marele rol ce ne rezervă viitorul.

I. COLFESCU-DELATURDA

STINGER...

Peste grădina ce o vară
Purtă cununile de flori,
Intunecate se coboară
Acuma, umbrele de nori.

Din ce în ce mai rar, s'arată
Pe cer a soarelui lumină
Și pe cărarea fermecată
Suflarea vântului suspină.

Stinger, sub streășina plecată,
Un cuib pustiu a mai rămas, —
Să plângă'n toamna întristată
Durerea celor fără glas...

G. BREAZU-ULMU

Malca Roma

Fraternitatea Româno-Italiană

Nu uit impresia zguduitoare pe care mi-a făcut-o primul meu contact cu Italia. Eram de-abia eșit depe băncile universității. Întreprindeam prima mea călătorie în străinătate. Am trecut prin fosta Austro-Ungaria, Germania, Belgia, Franța și Elveția. Am pășit pe pământ italian într-o dimineață, în revărsatul zorilor, trecând prin punctul de frontieră Chiasso dinspre Elveția.

A fost pentru mine o revelație. Prin toate celelalte țări mă simțeam strein și stingher. Nostalgia patriei mă chinuia. Înainte de a trece în Italia, eram preocupat de ideea că o voi duce greu în această țară, întrucât nu știam „nicio boabă” italiană.

• Prin Austria și Germania am avut curaj. Știam ceva nemțește. Prin celelalte țări m'am servit de limba franceză. Dar cum mă voi înțelege cu Italienii!

Am avut și neșansa de a pierde trenul de dimineață și să rămân pe peronul italian al gării de frontieră dela Chiasso patru ore. Am vrut să le întrebunțez cu folos.

Prima mea grijă a fost să fac o recunoaștere a gării pentru a mă asigura de nomenclaturile oficiale. Mi s'a părut că am trecut pe teritoriu românesc: *usca, entrata, sa'a d'aspeto, Il capo della stazione*. Pe peron era o placardă mare, pe care sta scris: **La Direzione per Milano**.

Era o românească alterată scrisă de un strein care nu posedă bine limba română. Aceasta mi-a fost prima impresie. Mi-a venit inima la loc. Mi-am dat seama că nu-mi va fi greu să mă înțeleg cu Italienii.

Am luat un jurnal. Mi-am pus capul între mâini și am citit cu atenție încordată tot timpul.

Făcând apel la cunoștințele mele de filologie, mi-am făurit câteva întrebări și am eșit pe peron pentru a mă convinge de eficacitatea lor.

Întrebând pe un conductor „quando parta il treno per Milano”, acesta mi-a dat un răspuns pe care l-am înțeles, ca și când ar fi fost dat în propria mea limbă. În tren am făcut cu-

„Signora”, cu care am „conversat” tot timpul în limba lui Dante. La Milano am cunoscut un tânăr, care m'a însoțit profund și cu care în mod practic am luat primele lecții.

Nu voiam să vorbesc decât numai italianeste. În câteva zile am putut lega conversații cu oricine.

Am învățat în liceu trei ani germana. Greu mă pot înțelege cu un german. Dar orice român se poate înțelege cu un italian din primul moment.

Când am sosit la Milano, am crezut că visez. Aspectul orașului, din punctul de vedere al limbei și al populației, mi se părea românesc. Mi se părea că sunt în țara mea. A dispărut nostalgia patriei. Era soare și căldură. Eram la largul meu.

La Piza la Venetia la Roma: pretutindeni, aceeași impresie: *Suntem ruși din sufletul și inima Italianilor sau aceștia sunt ruși din inima și sufletul nostru.*

Este tot una. Suntem unul și același popor, despărțit prin anelave streine de mai bine de șaptesprezece secole. De mai bine de șaptesprezece secole ne desvoltăm pe planuri și în medii diferite. Și cu toate acestea, după acest lung timp, cele două popoare, întâlnindu-se din nou, constată că unul vorbește un dialect al celuilalt.

Simple acest fapt dovedește că același geniu ne stă la bază, că sufletul și inima Italiei sunt sufletul și inima noastră, după cum inima și sufletul nostru vibrează la fel cu acele de pe malurile Tibrului.

Nu cred ca să fie român care să nu aibă aceeași impresie atunci când face cunoștință cu locurile de origine ale multora din strămoșii noștri și cu genul care ne-a plantat aici acum 1800 de ani.

Am descins odată în mijlocul unui grup de români din Macedonia, proaspeti veniți în țară. Nu le-am înțeles limba din primul moment. Italianul are însă expresiuni cari par pur românești, cari dau impresia și italianului la noi în țară, și românului în Italia că se găsesc în propria lor țară. Să luăm câteva la întâmplare: *Come ti chiami, ascolta-mi, macelleria, latteria, caffè latte, etc. etc.* Si cuvinte ușor de identificat: *forbici, foarfece, mosca-muscă, zanzari-tântari* (se pronunță aproape ca româneste), *lunga, sostenuta, incerta, vecchio, mana, mantene, ostinata, orgoliosa, riuscire, etc., etc.*

Eni-Eni să mă insistăm. Aș fi să reproducem întregul vocabularul italian. Sonbritate limbii și aspectul orașelor italiene e imposibil să nu-ți dea impresia ca român, că ești în propria ta țară.

Publicistul italian, D. Gino Lupi, a ținut la radio, la începutul lui Octombrie acest an, o conferință despre România pe care o numește „a doua sa patrie”.

„Spicium din această conferință după ziarul „Viața”, care a avut buna idee de a o reproduce în întregime în numărul său dela 3 Octombrie 1942.

Pentru a pune în adevărata lor lumină afirmațiile sale, D. Gino Lupi ne face atenți asupra faptului că cuvintele sale „nu sunt învățate pe de rost: nici lucruri de politeță”, că ceea ce spune „e o trăire, un crez de viață”, că spusele sale „se află pe firul istoriei milenare și fără capăt”, că nu vorbește numai D-sa, că prin D-sa vorbește „întreaga conștiință a neamului său”, despre care spune că „stă înmărmurit în fața vitejiei românești în hotarele de dușmanie ale bolșevismului, ale slavismului”.

Aceste puneri la punct sunt bune pentru cei ce nu cunosc Italia și sufletul italian. Pentru cei ce au fost în Italia spusele d-lui Gino Lupi, din primul moment nu pot apărea decât ca expresia purului adevăr.

Un reprezentant specific al rasei italiene nu se poate să nu vibreze, după cum a vibrat D-sa, la contactul cu România, după cum noi nu putem să nu vibrăm la fel la contactul cu Italia. Iar impresia profundă a primului contact e natural să izbucnească în întrebări ca acelea pe cari și le pune D-sa, pe cari ni le punem noi când călcăm pe pământul Italiei, în trebări duioase și zguduitoare: „în câte locuri nu am fost, dar de ce, aici, la voi — și eu m'am luminat în interiorul meu, ca atunci când îți primești fratele venit de departe și pe care nu l-ai văzut de mult?”

Obisnuitul drum al nostru spre Italia era prin fosta Iugoslavie. Dela granița noastră și până la granița Italiei eram în plină noapte. Ziua se făcea pentru noi numai când ajungeam în contact cu grănicarii italieni. Acum era soare lumină și căldură binefăcătoare. Eram ca și la noi acasă. Eram cu atât mai fericiți, cu cât mustiul iugo-slav ne sufoca. Aceasta era

realitatea: Doi frați despărțiți de secole prin anclave streine și sortiți să trăiască departe unul de altul.

Aceasta fiind starea de spirit deoparte și de alta, era natural ca contactul cu pământul românesc să-i evoace d-lui Gino Lupi legăturile „nu teoretice, ci de sânge și suflet cu acea Romă neperitoare, pârghie a existenței de totdeauna a celor două neamuri: România și Italia”. Era natural să se producă acea prietenie „pe viață”, pentru că „prin noi nu vorbesc numai ființele noastre trecătoare, ci milenii de prietenii și rude-nie”.

Când călătorim în țări streine, când părăsim țara în care ne-am născut, țara moșilor și strămoșilor noștri, ne simțim streini și stingheri. Putem lega prietenii trecătoare, dar inimile și sufletele nu se pot apropia până la contopire. Această contopire poate avea loc numai atunci când subconștientul nostru ancestral ne pune în fața unor identități de sânge, de inimă și de suflet.

E un adevăr pe care-l putem constata fiecare în călătoriile noastre. D Gino Lupi a străbătut Europa și Africa și ne mărturisește: „Cunoștințe și amintiri am pretutindeni, dar prietenii, locuri cari rămân în suflet, afară de țara mea, le găsesc numai aci la voi”.

Care român, trezit la viața națională, nu suferă de nostalgia Italiei, atunci când a văzut-o odată! Acelaș lucru ni-l mărturisește D Gino Lupi, când ne spune: „Aflându-mă la casa mea, în țara mea, de multe ori îmi pare că trebuie să mă îndrept și spre cealaltă casă, tot a mea, de aci dela voi”. De aceea „dreptul istoric devine granit, pe care nici vremea nu-l poate fărâmița”.

Era un fapt cunoscut că, ori de câte ori s'au întâlnit românii cu italienii în decursul veacurilor, impresiile au fost aceleași. După unirea unei părți a bisericei române din Transilvania s'a produs cea puternică mișcare națională care avea la bază inspirația Romei și care a decis de soarta noastră, iar italienii cari întâmplător au fost în Transilvania sau dincoace de munți au trăit clipe de reconfortare, atunci când au descoperit aceleași afinități de rasă, de limbă și de suflet.

Imi amintesc de cazul unui ofițer, de origine italiană, din armata austriacă care în secolul al XVIII-lea a funcționat ca comandant al regimentului de grănițeri dela Năsăud, de cuvîn-

tele entuziaste cu cari descria poporul frate pe care l-a descoperit în această regiune.

Vocea sângelui a vorbit prin el, vocea sângelui a vorbit prin D. Gino Lupi, vocea sângelui vorbește prin noi, atunci când ne dăm seama că suntem fii aceleiaș case, că în noi palpită aceeaș inimă și dictează acelaș geniu ancestral.

Dar dece ne-am duce la trecutul îndepărtat! Să ne referim la timpul nostru.

Am vorbit pe larg în coloanele acestei reviste, de cazul d-nei Elena Bacaloglu, care a cucerit pentru țara sa intelectualitatea italiană și a făcut din acea țară a doua sa patrie.

În nicio țară nu s'ar fi putut întâmpla ceea ce s'a întâmplat cu această compatriotă a noastră în Italia; nicăieri nu ar fi putut juca un român rolul pe care d-na Bacaloglu l-a avut la un anumit moment pe meleagurile italiene.

Oricât talent și putere de atracție i-am atribui, nu se pot explica unanimitatea simpatiilor ce a cules pentru ea și pentru țara pe care o reprezenta și asimilarea ei, din punct de vedere practic și sufleteș, cu autohtonii.

Am avut ocazia să constatăm că i s'a dat misiuni oficiale, că a fost aleasă în comitetul de conducere al ziariștilor, că era în strâns contact cu personagiile conducătoare cu cari împărțasea aceleași idealuri pentru îndeplinirea cărora lupta cot la cot cu marii patrioți italieni.

D-na Bacaloglu și-a deschis sufletul. Ea s'a comportat în Italia, ca cea mai bună italiancă și ca cea mai bună româncă. Ea luptă pentru Italia și pentru România ca unitate spirituală. În ea fierbea sângele strămoșilor comuni, sufletul unitar care animă cele două popoare, menite să formeze cu timpul aceeaș unitate spirituală și politică.

Numai astfel se explică identificarea ei cu elementele de elită ale conducătorilor de pe țărmurile înflorite ale Peninsulei Italice.

Imperialismul italian, pe care l-a inițiat Mussolini, trăia în sufletul compatriotei noastre, înainte de a fi fost pus pe tapet de marele conducător al destinelor italiene.

Rolul nostru nu a fost mai puțin polarizat de d-na Bacaloglu, cu o clarviziune profetică. Pentru d-sa și pentru aceia cari au ajuns să o înțeleagă, Italienii și Românii nu formau

decât un singur popor, o singură unitate spirituală și nu puteau avea decât același destin.

Dar e inutil să mai insistăm asupra acestei constatări. Fapt este că destinele noastre se împletesc cu acelea ale Italiei, cu ale tuturor popoarelor mediteraneene, ca și cu acelea ale marelui popor german.

Ducele a inaugurat politica imperială a Romei. Aceasta politică nu poate să nu fie și propria noastră politică.

Eu, decând am luat condeiul în mână, am preconizat această politică, politica pe care subconștientul ancestral al celor două popoare o impune ca un imperativ categoric. La începutul lui Ianuarie 1938, fiind la granița Italiei dinspre fosta Iugo-Slavie și pe punctul de a mă despărți de italienii cu care steteam de vorbă, le-am spus acestora, arătând înspre această țară: **Vom face Punte peste Ea, nu se poate altfel.**

Geniul Romei nu e un cuvânt deșert. El lucrează prin noi și pretutindeni. D-na Bacaloglu a avut o scântee de geniu, atunci când, la începutul mișcării fasciste, pe când era în Italia, a spus în poezia scrisă în limba franceză, referindu-se la România, și dedicată lui Benito Mussolini:

Je suis tienne — sans me donner
— et c'est juste et c'est mieux
car nous venons de communier
dans un Tout — qui est Dieu.

Marchons ensemble.
La terre ne tremble plus.
Le temps d'arrêt cesse.

Un et deux
Un et a cote,
nous sommes une spirituelle Unité,

une concrète et supérieure Vie.

Unus estis et superius
Im-pé-ria-le.

Pe românește:

Eu sunt a ta — fără să mă dau
— și aceasta e drept și e mai bine

căci noi ne-am unificat
într-un Tot — care e Dumnezeu.

Să mergem împreună.
Timpul de oprire încetează.

Unul și doi
Unul și alături.

noi suntem o Unitate spirituală,

o concretă și superioară Viață:

noi suntem Italia
Im-pe-ri-a-lă.

Imperiul viitor al Romei profetizat de o româncă! Faptul acesta ne spune multe. Fascismul italian era pe aceeași linie. Ziarul „Impero” scria pe aceea vreme: „La formarea noului imperiu d-na Bacaloglu vrea să facă participantă patria sa de origine, România, pentru cele două națiuni să formeze un bloc omogen...” Iar ziarul „Corriere d'Italia” ne spune că „Cel care înțelege importanța genialității acestei idei, practice și ideale în același timp, fu chiar capul fascismului, căci cele două mișcări aveau aceleași principii și același suflet”.

În 1938 scriam în „România Eroică”, sub titlul „Să vie Demiurgul”: „Este meschină ideea care s'a vânturat până acum și care ne spunea că noi suntem în granițele noastre

„eternă”... Este nedemnă pentru poporul român o asemenea concepție... „Granițele unui popor se duc până acolo, până unde merge puterea de afirmațiune în ordinea spirituală.”

Tot acolo și tot atunci scriam: „Adevăratul nostru răz-

boiu de afirmare acum începe. E timpul de a trece la ofen-

sivă. Perioada de intubație a trecut. A venit aceea de creați-

une la lumina zilei. Poporul acesta trebuie să ia cunoștință de el însuși și să-și ridice pedestaul de existență. Istoria lui a-

cum începe. Altarul idealurilor lui trebuie de deantregul clă-

dit. Primele pietre, pietrele de fundament au fost puse o-

cu nașterea Romei, care nu poate fi considerată decât ca în-

săși nașterea sa.

trebuie să ne liberăm ca de un balast periculos ascensiunii noastre. Aceste reziduri trebuiesc strivite și extirpate. Trebuie să ne creem un nou câmp de bătaie; noi orizonturi“.

Frații noștri italieni, ajunși la conștiința rolului lor imperial, nu vedeau nici ei, în ce ne privește, lucrurile sub altă prismă. D Ugo Sola, fost ministru plenipotențiar al Italiei la București, odată cu sfârșitul anului 1938, când ne-a părăsit, ne-a spus la banchetul de despărțire ce i s'a dat, adresându-se ministrului nostru de externe și vorbind în limba română:

„Palatul în care în seara aceasta, Domnule Ministru, Vă luați rămas bun dela mine și în care am dezvoltat activitatea mea diplomatică, va fi dăruit în curând. Dar depe acum se profilează, lângă el, impunătoarea clădire a cărei fațadă e cioplită în piatră și se prezintă de pe acum ca viziunea materializată a unei politici îndreptată spre noi și mai înalte țeluri... și depe acum văd deschizându-se în fața noastră un drum strălucit... „Și termină, cu aceeași afecțiune de frate iubitor, care animează și pe D Gino Lupi, cu versurile poetului român:

„Vis de vitejie, fală și mândrie

Dulce Românie, asta ți-o doresc”.

Încheiam atunci cu următoarea constatare: „Aceste cuvinte sunt esențiale deopotrivă din inima și anima noastră, din inima și anima Italiei fasciste, ale acelei Italii, care întruchipează astăzi gloria Romei eterne; propria noastră viitoare glorie, marile noastre Destine Comune ¹⁾”.

Și animați de aceleași sfinte preocupări pentru unitatea Europei, pentru încheierea popoarelor dela sud, pentru cultura și civilizația noastră multimilenară, încheiam cu legământul de a urmări „cu toată anima opera de înfrățire a celor două popoare, menite unui Mare Destin Comun, care rezultă și va trebui să rezulte, din faptul că în ambele vibrează și bate aceeași inimă și aceeași inimă”.

Unitatea Europei va trebui să fie mâine un fapt împlinit. Se va sfârși cu statele liliputane și cu granițele chinezești cari ți se pun în cale la fiecare pas, pentru a apăra egoisme învechite, concepții perimate, stăvilare de netrecut puse dea-

1) „La Răscruci de Drumuri”.

curmezișul avântului spre ideal, spre cultură și civilizație, spre solidaritate și eroism, care izvorește din adâncul subconștientului maselor ariene de pretutindeni; deacurmezișul solidarității, al armoniei, al progresului universal, al justiției imanente care va trebui să stea la baza noiei lumi care se naște.

Astăzi când navigăm din greu în vârtoarea giganticului războiu făuritor de lume nouă, care a încins globul, ne dăm seama că, pentru făurirea acestei lumi noi, rolul Germaniei e covârșitor și că separatismele cari ne-au ținut pe loc până acum trebuie să dispară. Dar atunci, la sfârșitul anului 1938, mă întrebam cu îngrijorare: „Își vor da seama conducătorii Germaniei, că ei sunt datori să dea tot concursul lor pentru încheierea rasei dela sud? Și conducătorii popoarelor latine își vor da ei seama că luptele fratricide sunt perimate, că vor trebui să dispară pentru a da loc unei alte spiritualități, a spiritualității regeneratoare, care să facă din ele un tot indivizibil?” Și precizam în continuare:

„De această înțelegere depinde soarta rasei albe ca reprezentantă a puterilor regeneratoare ale globului, în ordine spirituală. Până acum suntem pe cale bună. Roma a ajutat Berlinul pentru a se încheia formidabila putere germanică. E rândul Berlinului ca să ajute Romei; tuturor „Romelor”, dela Gibraltar și până la Constantinopol, pentru încheierea puterii unitare, care să determine aruncarea în focul luptei a tuturor energiilor spirituale, cari altădată alcătuiau substratul mărețului imperiu al Romei eterne.

„Suntem în drept că sperăm că aceste două rase nu vor mai porni la războiu de nimicire reciprocă. Suntem în drept a crede că lumina de sus, din etern, se va coborî asupra capetelor conducătorilor, asupra componentei spirituale a popoarelor ariene, pentru a le face să înțeleagă că măreția lor misiune, rolul lor demiurgic, numai prin unirea, prin colaborarea lor integrală, se poate împlini”.

Cine va face unificarea spirituală în sud-estul Europei? De sigur că nu barbarii spoiți cu o cultură locală și încorsetați în instinctele lor primitive de asiatici. Existența noastră în aceste părți nu se justifică decât în virtutea marelui misiunii isto-

„Trebuie să îndeplinim astăzi, mâine și totdeauna. Dacă
 dăruim pământul țării noastre mai datinilor vom găsi
 laimele strămoșilor și străbunilor noștri. Măreția marelui de concul-
 tură și civilizație zac îngropate în pământ la ișiștirăbiloa
 Din momentul ce a călăuză războiul pune în mod acut pro-
 blema raselor, din momentul ce arienii se constată a fi superiori
 în drept a și spune cuvântul cu privire la Europa și la misi-
 unea ei în lume, se pune și pentru noi în mod imperios între-
 barea: **cari sunt nouile idealuri, telurile vieții, rațiunea
 noastră de a fi?**”
 Lumea merge spre solidarizarea creatorilor a tuturor fău-
 ritorilor de istorie. În mijlocul acestora nimeni nu poate
 veni cu pretenții, ci cu **desfășurarea marilor lor teluri de
 viață**” cari nu pot fi decât în armonie cu marile telurile de
 viață cari se concretizează în noua Europă. De aceea rolul
 nostru creator va trebui să fie bine definit, atât cu privire
 la viața noastră interioară, cât și a rolul nostru în concertul
 popoarelor, căci numai astfel vom putea lua parte, cu toate
 puterile noastre, „la marile înfăptuiri cari vor pune acest
 popor în rândul marilor popoare făuritoare de istorie în rân-
 dul celor ce decid de destinul neamurilor”.

În primul rând trebuie să știm că suntem un „bastion în
 contra barbariei”: că statul și poporul acesta nu se pot com-
 para cu popoarele înconjurătoare; că noi am plămădit de mii
 de ani teritoriile pe cari trăim azi și cele înconjurătoare cu
 sângele nostru; că toate aceste teritorii respiră prin geniul
 propriului nostru popor; că existența noastră nu începe de la
 Traian și Decebal, astfel după cum am învățat în școli, ci se
 pierde în noaptea timpurilor; că războiul nostru ofensiv acum
 începe.”

În numerele ultime ale „României Eroice” am încercat a
 schita un anumit program de înfăptuiri. Preocupările noastre
 în această privință sunt vechi și permanente. Iată ce scriam în
 „România Eroică” sub titlul **Rațiunea de existență a statului
 și poporului român**:

Fapt este că spiritualitatea cea nouă... vede justificarea
 existenței statelor și popoarelor numai în puterea lor de
 afirmare în ordine spirituală. Principiul care se aplică în viața
 internă a statelor, tinde a deveni o realitate și în viața inter-
 națională...

„Popoarele tind a se solidariza, a forma o unitate în di-
 versitate, conduse de aceeași spiritualitate creatoare, care im-
 pune fiecăruia un rol determinat în complexul evoluției univer-
 sale.

„Dacă indivizii paraziți nu mai sunt tolerați în viața inter-
 nă a statelor regenerate, cu atât mai mult în viața dinamizată
 internațională, nu se mai pot admite state și popoare parazite...”

„O selecțiune, o revizuire a tuturor existențelor se impune
 ca o necesitate”.

„Bastionul Romei din Dacia Traiană are un rol de-
 cisiv în această gigantică luptă de afirmare. El va trebui să
 facă legătura dintre apus și răsărit, să ocupe teritoriile respecti-
 ve și să stea de straje în fața barbarilor.

„Și când se va pune chestiunea strivirei haosului dela nord”,
 opinia publică internațională și marii noștri aliați vor trebui să
 fie în curent cu marile noastre aspirațiuni și cu necesitățile eu-
 ropene, în raport cu misiunea istorică ce urmează să îndepli-
 nim în această parte a Europei”.

Trebuie să știm bine că „ceeace e strein de misiunea ce tre-
 buie să joace în raport cu spiritualitatea animatoare a timpului”
 ceeace ține în loc evoluția, progresul, avânturile spre ideal tre-
 buie să piară. Și dacă nu piere de moarte naturală, piere prin
 violență. Acesta este rolul răului în lume. El condamnă; el pe-
 depsește. E justiția immanentă care nu iartă.

A sosit timpul să ne redresăm total, să redevenim noi în-
 șine, să reluăm firul misiunii noastre istorice, să scoatem din
 adâncuri ruinile trecutului și să le dăm strălucirea de altă dată.
 În „România Eroică” din Noembrie 1939, sub titlul „Ideea
 mană”, referindu-mă la săpăturile cari se făceau pe atunci în
 Dobrogea pentru scoaterea la suprafață a trecutului nostru glo-
 rios, spuneam: Aceste săpături vor trebui să se facă pe tot
 cuprinsul Daciei Traiane și în împrejurimi, până acolo, până
 unde geniul strămoșilor a pus temeliiile și a asigurat desvolta-
 rea unei culturi, a unei civilizații, pe cari numai târnăcoapele
 barbarilor le-au făcut să se ascundă sub pământ, pentru ca as-
 tăzi, alte târnăcoape, acelea ale urmașilor legitimi, să le scoată
 din nou la lumină, refăcându-se firul progresului de acolo de
 unde a fost rupt și, dezvoltarea strălucitelor afirmațiuni cultu-
 rale și politice de atunci”.

Pe vremea când am scris acest articol nu eram în axă, pluteam în nesiguranță, în plin haos. Guvernanții noștri nu vedeau, nu puteau să vadă marile prefaceri ce apăreau la orizont și ne îndrumau spre dezastrul, ne condamnau la moarte. Pentru palpitanta lor actualitate, reproduc parte din concluziile pe cari le puneam atunci:

„Noi trebuie să reconstruim aici, plecând din bastion cu care ne-a înzestrat divul Traian, un imperiu care, pus sub egida spirituală a Romei, deținătoare a geniului etern al rasei făuritoare de cultură și păzitoare a Scânteei Divine, a creației spirituale, care stă la baza oricărui progres, să făurească marele imperiu, care să ne dea o unitate în diversitate, constituind o singură turmă cu un singur păstor, dela confiniile germanismului, ale rusismului, până la Oceanul Atlantic, până în Persia și până în Africa de Sud”.

Astăzi, când ne dăm seama că spiritul care plutește peste toate și crează o nouă ordine universală, ordine care se făurește din sângele eroilor de pe câmpiile de luptă, suntem în măsură să înțelegem afirmațiile ce făceam atunci:

„Popoarele sunt nuclee cari poartă în ele întreaga lor devenire istorică. Noi, urmașii, am cunoscut imperiul roman în mod retrospectiv și în totala lui expansiune și decădere. Măreția acestui imperiu, opera sa gigantică de înfăptuire, exista virtual în republica insignifiantă de altădată, după cum în copil există omul matur de mai târziu.

„Desvoltarea acestei republici și transformarea ei în mărețul imperiu de mai târziu, nu a fost o operă a întâmplării, nici a unor anumite personalități sau generații determinate ci a fost opera spiritului animator unitar, al tuturor generațiilor scurse, până la desvoltarea sa maximă, fiecare mare înfăptuitor neavând decât rolul de a polariza acest spirit.

Imperiul Roman, în toată măreția lui viitoare, exista virtual încă dela începutul clădirii lui, după cum palatul conceput de un arhitect există în momentul când i se pun temelile.

„Acelaș lucru se poate spune despre viitorul oricărui popor. El poartă în animă. El poartă în subconștientul colectiv al generațiilor succesive, îl poartă în sânge...”

„In jurul nostru se desvoltă giganți, balauri fantastici ca în povești. Dinspre miază noapte occident s'a apropiat de noi formidabila putere germană. Dinspre nord-răsărit un alt gigant e în plină fermentațiune și ne pândește la hotare. Numai

cei ce trăiesc în materie nu-și dau seama de semnificația acestor evenimente epocale. Numai aceștia nu pot vedea că aceste evenimente ne împing cu bici de foc spre destinul nostru.

„Ele ne spun că statele liliputane închise în granițe ermetice au fost definitiv condamnate. Acum a sosit timpul marilor conglomerate. Statele și popoarele lumii trebuie să se solidarizeze după afinitatea electivă, să formeze giganți, prin cari să transpire, prin toți porii, marile progrese, marile înfăptuiri, cari să garanteze popoarelor desvoltarea și valorizarea maximă a facultăților lor genuin. **Variațiunea în unitate, iată ce va trebui să ne aducă ziua de mâine.**

„Un singur popor poate lua directiva formării acestui nou organism spiritual și politic și acesta nu poate fi decât acela care a ridicat stindardul Romei Eterne. Geniul Romei e în plină expansiune... Nouă nu ne rămâne decât rolul de a-i întări bastionul menit de a-l apăra de puhoalele barbare. Noi suntem datori de a aduce ca aport viitorului nou organism, o fortăreață inexpugnabilă și un spirit ofensiv invincibil, față de barbaria care ne înconjoară. Patrimoniul nostru e geniul nostru comun animator.

„Imperialismul nu poate fi forța brută, ci numai în ordine spirituală. Nu poți înlătura o realizare a spiritului în ordine materială, decât introducând o nouă ordine spirituală. Popoarele trebușc unite, nu prin cucerirea brută, ci prin voința lor proprie, creindu-le o nouă ideologie animatoare.

„Popoarele cari stau astăzi izolate în fața celor două conglomerate nordice, nu au altă eșire, decât sau să se unească, sau să moară. Numai ideea romană le poate da chiagul necesar. Numai această idee le poate încheia într-o singură unitate, într-o singură forță care, cu timpul, să devie o națiune care să domine și să guverneze sudul și apusul Europei, răsăritul Asiei și întreaga Africă.

„Ce rol măreț ne rezervă viitorul! Măreția sau nimicnicia viitorului nostru îl poartă toate generațiile în subconștientul lor, dar mai mult ca oricând actualele generații sunt menite să polarizeze acest specific, dat fiind că ele trăiesc epoca marilor prefaceri, a prefacerilor mondiale cari rezultă din noi stări spirituale, producătoare de noi și gigantice intrupări în ordine materială”.

Ce rol mrăeț se joacă acum pe câmpurile de bătaie? Ce gigantice realizări aduc după sine renașterea italiană și formidabila redresare germanică! Ce schimbări mărețe vor aduce după sine propria noastră renaștere! A vorbi despre un imperialism românesc e frumos. Dar e prea puțin lucru. Nu imperialismul nostru se pregătește astăzi în adâncuri ca un rezultat al renașterii noastre și al „îmensității sacrificiilor celor ce au mușcat țărâna pe câmpurile de războiu”. Noi trebuie să dobândim o lume nouă. Această lume nouă implică o totală restabilire de valori, o inversare de roluri și crearea de noi destine.

Din pământurile germanice, din mormintele italice, din vastele ținuturi în cari am trăit noi în decursul veacurilor, din mormintele de pretutindeni ale Europei milenare, răsar moșii și strămoșii și străbunii; ies din adâncuri în cetă nenumărate; se alătură de noi, cei vii și cei morți, și luptă cu noi pentru a ne repune în drepturile noastre ancestrale, pentru a restabili valorile, pentru a relua firul întrerupt al culturii și civilizației universale, pe care l-au ținut ei în mâini v. guroase în timp de milenii; pentru a purifica atmosfera spirituală a ținuturilor aflate altădată sub stăpânirea lor dătătoare de viață; pentru a curăți aceste ținuturi de miasmele cu cari au fost infestate de invaziile mongolice; pentru a șterge urmele acestor invazii; pentru a le face imposibile pentru viitor; pentru a crea pe tot pământul bătrânei Europe, dela Atlantic la Urali, cetăți inexpugnabile, de unde geniul ei specific, geniul ei multimilenar să se poată afirma nestingherit pe tot întinsul globului.

Acesta este scopul actualului războiu. E o nouă organizare a lumii, o nouă lume care bate la porțile vieții. Puterile satanice, iscoadele întunericului vor fi puse la pământ. Reziduurile trecutului barbar vor fi spulberate.

Se va face ziuă, se va face lumină. S vor înlătura cioturile, se vor curăți drumurile. Se vor deschide largi căile progresului. Se vor libera energiile umane de pretutindeni, ținute până acum în lanțurile întunericului. Se vor chema la viață și la binefacerile culturii universale masele largi ale popoarelor de pretutindeni. Se va pune întregul glob pe un nou pedestal de existență. Se va face o nouă evoluție a spiritului în materie. Se va stabili o nouă epocă milenară, se va ridica omenirea la un potențial de spiritualizare pe care actualele generații nici nu-l pot întrezări.

Iată, acesta este imperialismul românesc. Noi suntem trup din trupul Europei, sânge din sângele ei. Noi nu suntem întruși, nici paraziți pe corpuri streine. Noi, prin sânge, prin geniul nostru specific, facem parte din organizatorii de mâine ai Europei și ai lumii.

Noi suntem parte integrantă a Demiurgilor de mâine. Nu avem numai dreptul, avem datoria de a ne afirma pe teren, până acolo până unde geniul strămoșilor și al străbunilor noștri a acționat în trecut.

Nu este vorba aici de a silui sau nedreptăți pe alții, nici de a le sta în calea libertății și a geniului lor propriu. Este vorba numai de o restabilire de valori, de canalizarea energiilor, de strivirea puterilor destructive cari au ținut până acum în loc progresul popoarelor, de liberarea energiilor constructive și de punerea lor în valoare.

Este vorba, în ce ne privește și în sfera noastră de acțiune, de a stabili o citadelă inexpugnabilă împotriva barbariei, de a curăți, în spațiul nostru vital, terenul de miasmele pestilențiale mongolice, de rămășițele dezastruoase ale invaziilor nordice; de a construi în aceste părți un nou centru de cultură, civilizație și progres, bazat pe dreptate, solidaritate, iubire și adevăr. Este vorba de a reînoda firul acțiunii noastre multimilenare.

Strămoșii noștri au putut face și greșeli. Le avem în sânge. Toată Europa a avut de suferit de pe urma greșelilor generațiilor scurse. Justiția imanentă ne-a pândit și ne-a sancționat. În ce ne privește pe noi românii, povestea lui Lazăr din Biblie s'a realizat pe deantregul.

Am fost aruncați în suferință și prăpăd. Am fost puși la cele mai crude încercări, timp de secole îndelungate. Ne-am oțelit în lupte grele și în grele încercări. Dușmanii ne-au stat în ajutor, pentru că prin suferințele pe cari ni le-au provocat, să putem fi astăzi pregătiți de a face față mării noastre misiuni în această epocă de reconstrucție, de renaștere universală.

Suntem acum în ultimul stadiu al încercărilor. Pe câmpul de războiu sângerăm din greu. Suntem acolo unde trebuia să fim, acolo unde moșii, strămoșii și străbunii ne-au dictat să ne ducem, suntem acolo unde sângele ce ne zvâcnește în artere ne-au trimis.

Nu s'a făcut încă ziuă deplină pentru noi, pentru popoa-

rele Europei, pentru popoarele lumii întregi. Când se va face ziua deplină, orizonturi largi, perspective mărețe ni se vor deschide înainte.

Va fi răsplata suferințelor de veacuri. Va fi noua noastră misiune în plină desfășurare. „Traian a ocupat Dacia, ca să creeze un bastion de apărare în contra barbarilor. Rolul istoric al Daciei Traiane acum începe”.

„Spiritualitatea timpului prin care trecem, cere mobilizarea popoarelor dela sud în spiritualitatea Romei. Toate popoarele dimprejurul Mediteranei, de orice origine etnică ar fi, nu se pot salva, decât făcând corp comun cu această spiritualitate.

„Noi suntem avantgarda, suntem nucleul, împrejurul căruia trebuie să se formeze, să se închege puterea de afirmare a geniului specific al rasei, la confiniile popoarelor cari tind a coborî dela nord și nord-est, pentru a ataca la origine izvoarele de apă vie, cari au garantat până acum de mai bine de două mii de ani cultura și civilizația universală...”

„Ordinea, disciplina, căldura și lumina, spiritualitatea creatoare care emană dela Roma eternă, trebuie să le fie tuturor chiagul și suprema lor rațiune de a fi”¹⁾.

Acest geniu va trebui să lucreze în colaborare strânsă cu geniul specific al marelui popor german, care, mai mult decât oricare altul, sângerează din plin pe cele mai variate câmpuri de bătaie și a cărui energie creatoare contribuie cu partea leului la făurirea bazelor pe cari se va clădi noua ordine mondială, noua lume spiritualizată care, prin sângele eroilor de pretutindeni, prin sufletele strămoșilor și străbunilor nordici și sudici, cari trăiesc în noi, bate astăzi la porțile vieții.

Spiritualitatea care a prezidat la destinele Europei de mii de ani, prezintă pe câmpurile de războiu, impune tuturor solidaritate, frățietate, colaborare strânsă, iubire, înțelegere și devotament reciproc.

Așezați între nord și sud și la confiniile lumii barbare, noi trebuie să punem pe tapet toate energiile noastre constructive, să ne identificăm cu izvoarele de cultură și spiritualitate creatoare ale Romei eterne și să facem corp comun cu formidabila putere de creațiune germanică, cu care ne-am înfrățit pentru totdeauna pe câmpurile de război, în războiul

1) „Pe Drumul Marilor Prefaceri”, pag. 115—116.

cel mai mare pe care l-a cunoscut omenirea și cel mai bogat în roade binefăcătoare.

Axa Berlin-Roma, nu e un accident. Ea reprezintă un aspect permanent al vieții internaționale de mâine. Colaborarea Roma-Berlin „reprezintă în fașe viitoarea colaborare între cele două rase”, la opera de culturalizare, de spiritualizare și culturalizare a Globului.

Berlin, Roma, București reprezintă astăzi una și aceeași spiritualitate creatoare.

IATA, ACESTA ESTE ÎN PRINCIPIU IMPERIALISMUL ROMÂNESC.

ESTE ACELAȘ IMPERIALISM CARE DOMINĂ ROMA FASCISTĂ ȘI BERLINUL NAȚIONAL-SOCIALIST; ESTE ACEEAȘ SPIRITUALITATE CREATOARE, CARE NE DESCHIDE LARG DRUMURILE MARILOR ÎNFĂPTUIRI ȘI CARE DECIDE DE DESTINELE NOASTRE COMUNE.

ION COLFESCU-DELATURDA

Cântec de toamnă

Toamnă... câmpuri goale... frunze ruginite
Din văduh coboară cețurile sure, —
Mă gândesc la vraja clipelor iubite
Și-amintirea, tainic, vine să mă fure.
Până ieri crescură florile 'n răzoare

Și doini, pe vale, fermecat isvorul;
Astăzi, cade frunza moartă pe cărare
Și se 'nchide 'n suflet, plin de jale, dorul.

Mă gândesc la vraja clipelor ce-o vară
Ne aprinse 'n inimi flacăra iubirii,
Și, privind pustiul, gându-mi se 'nfioară
Și se pierde 'n taină 'n umbrele mahnirii.

Toamnă... crângu 'mbracă haina-i de aramă
Și pe cer se plimbă norii în neștire, —
Nici-o șoptă dulce azi nu ne mai chiamă
Să 'nflorim din visuri tainica iubire...

G. BREAZU-ULMU

Renegați, blufori, lași și hoți

de WINSTON CHURCHILL

— Ce gândesc eu despre bolșevism —

„Nimeni nu a fost mai mult decât mine un dușman mai înverșunat al bolșevismului. Dintre toate tiraniile Istoriei, tirania bolșevică este cea mai degradantă. Marea mizerie a poporului rus sub regimul bolșevismului înțrece cu mult pe aceea pe care a avut să o sufere sub țari. Bolșevicii s'au folosit de mijloacele cele mai crude și cele mai infame pe cari oamenii le-au întrebuintat vreodată. Ei au comis acte cari ar fi făcut rușinea pentru totdeauna a epocii de piatră și a Hotentotilor din Africa centrală.

„A existat vreodată, în lungul istoriei universale, un spectacol mai terifiant decât propria sfâșiere a Rusiei. Această țară imensă, locuită de o mare parte a familiei umane, nu numai că producea destul grâu pentru propria ei susținere, dar era înainte de războiu, unul dintre cele mai bogate grânare ale lumii. Acum, iată-o condamnată la cea mai teribilă foamete, nu pentru că nu are nimic ce să mănânce, ci pentru că teoriile bolșevice au împins oamenii civilizați ai secolului al XX-lea în cea mai rea barbarie. Poporul rus murind de foame, ros de mizerie, decimat de epidemii, și deposedat de orice speranță, oferă cel mai înspăimântător și cel mai demn de milă spectacol care a întristat vreodată genul uman.

„Această abominabilă catastrofă a fost provocată de o mână de revoluționari de profesie, cea mai mare parte jidovi, cari au pus stăpânire peste nenorocitul popor rus, ca o urmare a slăbiciunii și ignoranței sale și cari au experimentat pe corpul său toate doctrinele pe cari noi înțelegem să le proclamăm la noi cu atâta libertate. Ei au trecut în mod efectiv la fapte și au suprimat, fără niciun scrupul, pe oricine îndrăznește să li se opună.

„Fapte diabolice s'au petrecut în actuala Rusie, sute de

mii de oameni au fost supuși supliciului, biciuiți până la moarte, martirizați cu o rece cruzime. De pe vremea imperiului roman, istoria nu a mai înregistrat asemenea orori. Și cu toate acestea, sunt la noi oarecare clase sociale, guvernul partidului muncitoresc cari întind astăzi mâinile către bolșevici, și încearcă să încheie acorduri economice cu oameni pătați de sânge. Dar ce a devenit vechiul ideal al Marii Britanii? Anglia nu e U. R. S. S. Și o zecime din doza bolșevismului care a minat și mortificat Rusia ar omorî pentru totdeauna Anglia!

„Comunismul e asemenea unui cancer care se nutrește din însăși substanța organismului slăbit și îl distruge în acelaș timp în care se proliferă și se dezvoltă în mod monstruos. Care e omul sănătos la cap, care ar lăsa să se încerce asupra lui experiențe mortale? Este tot una cu a strânge la piept un șarpe cobra, a face dintr'o reptilă veninoasă un animal domestic!

„Noi nu putem încheia pacte cu bolșevismul. Noi trebuie să facem deosebire între ce e just, între onoare și crimă, între progres și anarhie. Și pentru aceste motive, eu repet: ne este imposibil a pactiza cu bolșevismul”. Winston Churchill (Discursul dela Dundee).

Am tradus și reproduc acest articol, cuvânt cu cuvânt, din „Gringoir” Nr. 713 din 7 August. El vorbește dela sine. Pactarea cu bolșevicii nu poate constitui decât o crimă în contra umanității, acum ca și la 1921, când a fost ținut discursul, reproduc mai sus, al actualului primministru englez.

Astăzi, mai mult decât atunci, își poate oricine da seama de pericolul mortal pe care-l prezenta bolșevismul pentru întreaga civilizație a globului.

Dacă, până la declanșarea actualului războiu, s'au putut găsi oameni de bună credință cari să facă tovărășie cu bolșevicii, astăzi, după cele experimentate în Rusia și după deserviciile, astăzi, după cele experimentate în Rusia și după trecoperirea giganticele înarmări sub greutatea cărora trebuia să cadă zdrobită cultura milenară a Europei, și să fim toți reduși în stare de animalitate, tovărășia cu bolșevicii nu poate fi făcută decât cu conștiința clară că se comite o crimă abominabilă în contra genului uman.

Dar ce nu poate face criminalul, pentru a scăpa de spânzurătoare și ce nu poate face negustorii dela Londra, când e vorba să-și salveze dominațiunea mondială !

Această faptă odioasă nu-i poate salva însă dela prăpădul care-i paște.

ITALICUS

PRINTRE EROII DELA STALINGRAD

† GENERALUL DAVIDESCU

În primele zile din luna August, Divizia noastră a luat contact cu primele rezistențe din sistemul de apărare al orașului Stalingrad, cheia Caucazului și a Mării Caspice — prin Volga, pentru restul Rusiei.

După ce au fost sfărâmate rezistențele din prima centură de fortificații, trupele române au înaintat încă vro 30 km. și au dat peste rândul al doilea de întărituri. După lupte grele, unitățile Diviziei I-a, străpung și această linie. Ele înaintează victorios către N. N. E., pe direcția Stalingrad, în legătură și colaborare cu celelalte unități române din cotul Donului.

După zece zile de lupte grele, de urmărire și înaintare, trupele noastre sunt oprite la cea de a treia centură, pe râul Myschtowka, cu linia de sate dela W. spre Est: Polyuscaja Comuna, Wasiliewka și Kapkiuka.

ZIUA DE 20 AUGUST!...

Este fixată pentru străpungerea celei de a treia centuri de fortificație, care, sprijinită pe Don și Volga, apăra cetatea lui Stalin.

Ora 5 dimineața ! Incepe atacul ! Se fac primele salturi. Inamicul rezistă cu mare violență. Prin atacuri succesive, trupele noastre reușesc să ajungă sub creasta râului Myschtowka, pe care sunt rânduite cazematele de oțel, beton și bârne de lemn. Se trage pe toată creasta cu artileria de toate calibrele, de o parte și de alta. Ploaie de obuze spintecă văzduhul. Infanteria noastră cucerește cu mari sacrificii fiecare metru pătrat. De sus de pe creastă, inamicul domină întreaga vale cu satul Wasiliewka și Kopkiuka.

Inamicul are trupe de elită: kadeții școalelor militare dela Rostow, Krasnodar și Worosilowgrad ! Sunt trupele de elită ale lui Stalin, pe care, în culmea disperării, le-a aruncat în foc. Artileria lor trage din linia I-a, dela creasta din față. Un tun de câmp, este chiar în fața noastră, la „Casa Roșie” de lângă boschetul verde de pe creastă. În spatele acestei case, se deschidea o viroagă, care ducea către niște șire de pae, la șoseaua ce iese din Wasiliewka, către N. De lângă șirele cu paie, a prins de artileria noastră un grup de 5 cămile coboară spre creastă. Pe după această creastă, către orele 11 jum., se strecoară cele 3 autocamioane „Katiușa” !... Trag asupra noastră mai multe rafale ! O ploaie de foc și schije cad asupra noastră.

...Părăsisem de mult baza de plecare la atac și ne găseam în plin câmp, înaintând prin salturi, pe un izlaz plin de scaieți, adăpostindu-ne în măștile individuale pe care le săpam la fiecare salt cu lopata portativă.

Eram ofițer de legătură cu infanteria pe lângă batalionul II/5 Vânători, al bravului Maior Coculeanu. Îl urmăream din aproape în aproape, pentru a cere intervenția artileriei, acolo unde era nevoie. (Configurația terenului îmi permitea să fac și observarea focului pe întreg Divizionul).

...Pământul era foarte uscat. De mai multe luni nu căzuse un strop de ploaie. Crăpăturile adânci, ce brăzdau colțul de stepă, ne ajutau să înfigem lopata pentru a scoate primul bulgăre de pământ, în care să scobim apoi masca individuală ? Palmele se înroșise până la sânge ! Curgeau șiroaie de sudoare cu praf și fum de pe fețele noastre. Un lan de secară din dreapta noastră fusese aprins de focurile infernale ale Katiușei. Valurile de fum ne sufocau !...

...Lupta era aprigă. Rușii aruncau asupra noastră o ploaie de foc și de obuze. Morți și răniți !... Sanitarii se apropie cu mare greutate. Către orele 12, lupta era în toi. Se făceau eforturi

1) Mașina „Katiușa” e supranumită de soldații noștri și „Orga lui Stalin”. Prin felul ei de construcție, este o invenție nouă. Se compune din 3 autocamioane cu un sistem de șine și grătare, de pe cari pleacă, prin aprindere electrică și carburantă, câte 8 și 16 proiectile deodată. Proiectilul de 120 și 150 mm. este lung de 150 cm. și se termină cu 4 aripioare ca bombele de avion. Fiecare proiectil se sparge de 3 ori.

și sacrificii enorme să se ajungă la râu, care urma să fie trecut și... apoi... asaltul asupra cazematelor. Era cel mai critic moment!

În acest timp vine Generalul Davidescu, Șeful de Stat Major al Diviziei I-a, de ani de zile. Încă dela orele 6 dimineata era în sectorul nostru. Tot timpul a urmărit înaintarea batalionului Coculeanu, având mare încredere în vitejii eroicului Regiment 5 Vânători. De câteva ori se interesase direct de progresele pe care le face bat. II/5 vânători în apropiere de râu și de creastă.

Personal a venit la P. C. al Divizionului nostru și a examinat situația și obiectivele.

Cu toată înverșunarea luptelor și cu toată violența inamicului. Generalul Davidescu a trecut prin toată linia sectorului Diviziei, dând ordine și mai ales îndrumări, pentru a grăbi atingerea obiectivului: cucerirea cazematelor și ocuparea platoului de dincolo de creastă, cu șoseaua ce duce către N.

Era în ziua aceea foarte hotărât! Ca niciodată, l-am auzit la telefon intervenind până la companii și plotoane, dând impuls de înaintare, mai ales în sectorul Maior Coculeanu.

...Către orele 12 jum.—13, deodată o rafală de Katiușa, cade în spatele nostru, la câteva sute de metri. După terminarea exploziilor, prin firul meu telefonic se chiamă un medic și doi brancardieri!...

Generalul Davidescu fusese rănit la braț și la picior. Deși transportat în grabă, totul a fost zadarnic. Rănile i-au fost fatale. Transportat la un spital de campanie din urmă, a încetat din viață, cu durerea în suflet că n'a văzut cu ochii căderea Stalingradului și Volga!

...Dar, acum, va fi mulțumit, acolo Sus, în ceata dreptilor!...

Chiar din seara de 20 August, linia a III-a de fortificații a fost străpunsă, încă dela orele 20, de același batalion Coculeanu, în care Generalul Davidescu își pusese toată nădejdea. De dimineată, mereu întreba la telefon:

— „Hei! Coculeanu?! Cum merge?! Cât mai ai până la râu! Impinge pe dreapta, manevrează cu stânga!... etc. etc...” până când a fost scos din luptă!

Dus pe o târgă, s'a putut vedea că rănila erau destul de grave. Desnodământul tragic a confirmat aceasta.

— Cu câtă durere în suflet și-a privit planul de atac, pe care cu lacrimi în ochi l-a încredințat succesorului, cu îmbărbătarea eroică din ultimul moment, de a nu ceda sub nici un motiv, până ce nu se atinge obiectivul zilei!...

GENERALUL DAVIDESCU — CA OM ȘI CA MILITAR!

...În puținele rânduri și slabele mele informații biografice — aci pe front — nu pot face un necrolog complet.

Coincidență tristă; ceeace știu despre fostul colonel Davidescu, știu dela răposatul Sublocot. C-tin Greceanu, care mi-a vorbit despre el în termenii cei mai elogioși și absolut desinteresat. Eram în primăvară, în fața Losowojei, la Est de Harkow, în preajma marelui ofensive. Știu că el socotea pe colonelul Davidescu ca pe unul din cei mai distinși militari și ca om de o rară și nobilă superioritate și cultură. Mai târziu, aceleași aprecieri, eu fiind nou venit în această Divizie — îmi sunt confirmate și de ofițerii și trupa care l-au avut comandant direct și de aproape.

Rareori s'au putut întâlni exemplare de seama Generalului Davidescu!

Deși militar pasionat și distins, nu era capabil să jicnească nici un soldat, necum un ofițer. Prin felul și maniera lui de a se comporta cu ofițerii și trupa, tuturora le inspira încredere și dragoste. Dela început erai cucerit de sufletul lui BUN și MARE!... Și Doamne, ce rare sunt sufletele alese!...

Ca militar am putut să-i apreciez curajul eroic din primele ore, când l-am văzut că, deși Șef de Stat Major, vine personal în linia I-a să urmărească și să conducă operațiile.

Insufletit de un puternic sentiment patriotic, a înțeles să aplice întru totul noua doctrină de luptă „puterea exemplului” dat de Sus în Jos!

...A fost un om superior și un distins militar... și a murit eroic, la datorie!... pentru dreptatea cauzei românești și gloria Sf. Cruci!

D-zeu să-i primească jertfa și să-l aibă în paza Lui și în Ceata Dreptilor Credincioși!

Lt. rez. GH. FĂCĂOARU

IN SPIRITUL ACTUALITAȚII

În numărul de față reproducem articolele directorului nostru: „**Fraternitatea Româno-Germană**” și „**Infiltrațiunile străine și Spiritul iudeo-masonic—Suprema preocupare**”.

Această reproducere ni s'a părut necesară, pentru că, dela data apariției acestor articole (Mai 1942) și până astăzi, am dobândit o serie de abonați noi, pentru că reîmprospătarea acestor articole stă în strânsă legătură cu apelul pe care-l facem prin editorialul numărului de față, cu linia noastră de conduită și cu articolele de propagandă ce am scris în ultimul timp pentru arienizarea Europei și armonizarea într'un tot unitar a țărilor urmărite de fiecare popor autohton european în parte.

De oarece toate preocupările noastre converg spre atingerea țelului suprem: **purificarea Europei de elementele intrusive și arienizarea ei totală**, am schimbat titlul articolului nostru program, rezumându-l în două vorbe: **Suprema preocupare** și am evocat din nou, ca fiind de o palpitantă actualitate și un îndreptar bazat pe fapte pozitive, cele constatate cu ocaziunea defilării emoționante dela 10 Mai acest an.

RARI NANTES IN GURGITE VASTO. ACEI TINERI CARI SUNT ÎN STARE SĂ ÎNFRUNTE NENOROCIREA CARE-I ÎNCONJOARĂ ȘI SĂ SE DESVOLTE RĂMÂNÂND TEFERI CA NIȘTE STÂNCI DE GRANIT ÎN MIJLOCUL OCEANULUI NEMĂRGINIT ȘI FURIOS SUNT: RARI NANTES IN GURGITE VASTO.¹⁾

¹⁾ DELATURDA: „**Fericirea pământească**”

„Minerva” — București, 1902.

Fraternitatea Româno-Germană

Cei cari au asistat la defilarea de 10 Mai dela București din acest an au putut vedea unități mixte germano-române cu comandanții lor în frunte, dublați. Surpriza a fost extraordinară. Iar impresia s'a putut constata prin aplauzele frenetice ale publicului, entuziasmat până la delir. Au defilat unități în rânduri de câte opt; patru germani și patru români, cu comandanții lor în frunte; un german și un român.

Cei ce au dispus această manifestare externă de frățietate româno-germană n'au putut decât să confirme prin gestul lor inspirat sentimentul unanim al țării, al românilor de pretutindeni. Gestul are în adevăr o semnificație adâncă. El intruchipează un eveniment epocal care se cuvine să fie pus în adevărata lui lumină.

Gestul acesta nu e o manifestație protocolară. El a eșit, nu numai din voința comandanților, ci din inima și sufletul popoarelor respective, din geniul lor spiritual ancestral. Cei ce l-au adus la îndeplinire nu au făcut decât să i se conformeze, români sau germani.

Gestul acesta reprezintă un eveniment epocal, pentru că el simbolizează Europa cea nouă. Nu numai la noi, ci pretutindeni se schițează această apropiere frățească între neamurile europene. Apare la orizont o nouă mentalitate. În locul certurilor mărunte și a granițelor chinezești, își face loc uniunea, solidaritatea internațională europeană.

Între europenii autohtoni nu pot exista divergențe, atât de grave, încât să justifice dușmănia perpetuă și autonimicirea. Nu numai atât, dar, prin moștenirea lor congenitară, prin sângele care le curge în artere, prin toată structura lor spirituală, sunt destinați a forma o singură unitate de luptă și de afirmare în viața intercontinentală.

Dacă europenii au fost divizați până acum în tabere adverse, aceasta se datorește influențelor nefaste ale unui trecut întunecat, îmbăcsit cu puternicele infiltrațiuni ale hoardelor de pe pustele dela răsărit și al iudeo-masonilor.

Gestul dela 10 Mai 1942 simbolizează ivirea zorilor, redeschiderea Europei, regenerarea, eliminarea din sânul ei a tot ce e străin de firea ei genuină; acest gest simbolizează faptul epocal că Europa va palpita de aci înainte prin propriul său geniu, că va deveni de fapt ea însăși.

Dar acest gest mai simbolizează și altceva de mare importanță pentru noi. Acest gest simbolizează faptul că ne găsim în primele rânduri ale făuritorilor Europei celei noi, că suntem angajați din plin cu toate puterile noastre fizice și spirituale la această măreață operă, că ni se recunoaște măreția gestului nostru, că am pătruns adânc în inima și sufletul aliaților noștri, că facem corp comun cu ei, că marele popor german, care contribuie în gigantica luptă la care suntem angajați, cu partea leului, ne are la inimă și la suflet.

Dar câte nu simbolizează acest gest, petrecut pe teritoriul nostru, la cea mai mare sărbătoare națională pe care o avem și la momentul cel mai grav pentru soarta și viitorul nostru!

Europa a Europeanilor! Mare și fecundă operă!

Deja depe acum apare la orizont colaborarea strânsă între marele popor constructiv care e poporul german și popoarele mediteraneene din cari facem și noi parte prin sângele și întreaga noastră structură spirituală.

Gestul dela 10 Mai 1942 simbolizează colaborarea perpetuă și fecundă dintre noi și germani, restabilirea valorilor în sud-estul european, lumina care s'a făcut în jurul nostru, dreptatea noastră integrală, valoarea noastră ca putere constructivă în concertul celorlalte popoare.

De aci marea emoție cu care a fost primit acest gest. Popoarele, prin subconștientul lor profund, simt pulsul vremii și se conformează lui. Faptul e dovedit din plin prin ultimile manifestațiuni româno-germane. În focul năpraznic al luptelor, inimile celor două popoare s'au topit, formând o singură inimă. Noi și germanii nu mai suntem doi aliați, ci una și aceeași forță pusă în serviciul dreptății umane, în serviciul refacerii totale a bătrânei Europe.

A lucrat din adâncuri subconștientul popoarelor noastre.

A scos la suprafață forțele liberatoare, purificatoare. Aceste forțe lucrează în deplin consens cu geniu constructiv specific al fiecărui popor în parte. Deaceia opera va fi fecundă în urmări binefăcătoare, de lungă durată și atingând cele mai intime fibre ale popoarelor respective.

Gestul dela 10 Mai 1942 reprezintă, prin el însuși, o lume nouă, o lume de dreptate și de omenie, o nouă epocă în istoria omenirii, un nou și gigantic pas spre înfrățirea popoarelor.

Să fim mândri că suntem în centrul evenimentelor, că am cucerit prin eroismul nostru neprecupețit inima marelui popor german, că ne-am impus ca putere făuritoare de istorie de prima categorie, cucerind în același timp, respectul prietenilor și groaza dușmanilor.

Gestul dela 10 Mai 1942 să ne rămâne în minte ca un simbol de pace și de fraternitate. Germanii ne-au cucerit nu numai stima, ci inima. Astăzi nu există român căruia să nu-i tresalte inima de simpatie când îi ese în drum un brav soldat al Marelui Reich.

Suntem în pragul marei ofensive dela răsărit. În ce privește pe români și pe germani, trebuie să constatăm că nu vor constitui două armate, ci un singur trup și un singur suflet animat de dragoste nețărmurită reciprocă și de aceleași sfinte idealuri. Sub acest semn va veni **Marea Victorie**.

Pe frontul extern ca și pe cel intern, fraternitatea germano-română e un fapt împlinit, cu atât mai fecund, cu cât el ese din adâncul subconștientului celor două popoare și e pecetluit cu jertfa de sânge de pe câmpurile de bătalie.

I. C. DELATURDA

Rari nantes in gurgite vasto. — Acei tineri cari sunt în stare să înfrunte nenorocirea care-i înconjoară și să se dezvolte rămânând teferi ca niște stânci de granit în mijlocul Oceanului nemărginit și furios sunt: **Rari nantes in gurgite vasto.**¹⁾

1) **DELATURDA**: „Fericirea pământească”
„Minerva” — București, 1902.

SUPREMA PREOCUPARE!

Din nou bătrâna Europă sângerează din greu, în părțile răsăritene. Cauza: Aceiași mongoli de stepă cari în decurs de milenii i-au turburat existența. E adevărat că acești mongoli se numesc azi ruși sau bolșevici, dar important e, nu numele ce poartă, ci mentalitatea care-i animează și sângele care le curge în vine. Odinioară un apusean de seamă a spus cu privire la rușii cari ne frecventau pe vremuri în timp de pace: „Zgârie-l pe rus și vei găsi în el tartarul”. În decursul veacurilor mongolii de stepă cari ne-au vizitat au purtat și ei diferite numiri în diferite timpuri, dar toți s’au ilustrat prin aceleași caractere: sălbaticul incapabil de creațiune, de viață spirituală, omul obtuz, parazit, distrugător de civilizație și cultură, exploatator barbar al muncii altora, distrugător de suflete omenești, purtător de sclavie și de mizerie umană.

Pentru turmele acestea de sclavi cari sunt populațiile din nord-estul european nu importă originea etnică a conducătorilor. Până mai ieri îi exploata o pătură subțire de origine străină turanizată ca spirit și în parte ca sânge. Astăzi îi conduce o bandă de jidani, cu inevitabilele coade de topor. Fapt este că întregul conglomerat rusesc constituie o masă informă, o turmă necuvântătoare de sclavi, o pleavă umană, un instrument las în mâna stăpânului, oricare ar fi el.

Pe turanic, ori nude-l vei pune, va apare cu mentalitatea lui de despotism barbar sus și de pleavă umană jos. Acesta este felul lui de a fi. Turanicul de sus nu poate vedea decât sclavi jos și sclavul de jos nu poate vedea sus decât pe despotul crud și hrăpăreț. Aceste caracteristici le putem vedea din belșug și la turanicii cari s’au infiltrat în jurul nostru. Cei de sus nu pot trăi fără privilegii, fără a degrada, exploata și martiriza pasta umană ce le-a intrat în ghiare, iar această pastă tinde de a se transforma, sub această presiune barbară, într’un conglomerat amorf, fără busolă și fără voință proprie.

Mongolul de pustă, autentic sau captat, oriunde-l vei întâlni, se va prezenta cu aceste caracteristici. Imi amintesc de un fapt petrecut cu câțiva ani în urmă într’o mare comună din Basarabia de sud de origine tătărească. Eram oaspele unui ju-

decător din localitate. Stam de vorbă în fața casei lui într’o zi frumoasă de vară. La un moment dat apare un locuitor cu o petiție în mână. Se așează în genunchi în țărâna străzii și în această postură, cu bustul aplecat până la pământ, prezintă petiția judecătorului.

Această mentalitate despotică distructivă de pastă umană se potrivește de minune cu mentalitatea despotică, degradantă și dizolvantă de valori umane care animează pe jidani. De aceea în Rusia turanică cărdășia între jidani și ceilalți despoți produce roade distructive atât de bogate. Și de aceea și în restul Europei, acolo unde spiritul distructiv mongolic de stepă domină, jidovimea și despoții locali fac corp comun, după cum fac corp comun și sclavii de jos cu pleava jidovească.

Acesta e mongolul de stepă. Despot obtuz, arbitrar și nemilos, sus; brută necuvântătoare, jos. De când îi cunoaște istoria, despoții aceștia nu s’au prezentat în altă postură. Când, grație acestui sistem de jaf și teroare exercitat de sus și de supunere resemnată de jos, au reușit să întemeieze vaste imperii, acestea nu au durat decât o clipă și s’au risipit ca fumul în vânt, lăsând în urma lor numai jale și ruine. Atunci când au durat totuș, aceasta nu s’a datorat lor, ci sângelui autohton pe care au reușit să-l capteze și să-l pue în serviciul lor. Creațiunea nu e de atribuția acestor mongoli, ci numai distrucția și prăpădul.

Acum Europa se găsește încleștată pe viață și pe moarte cu hoardele dela răsărit. Dar problema nu se rezumă numai la nimicirea acestor hoarde. Va trebui să curățim terenul și de miasmele pe cari le-au lăsat în urma lor în decursul veacurilor. Această curățire generală se impune cu atât mai mult cu cât sclavajul mongolic cu despotismul pervers iudaic a reușit să infesteze cu aceste miazme distructive întregul glob și să amenințe din plin cultura europeană și binefacerile creștinismului, omul sclav, omul animal necuvântător, omul instrument orb în mâna puterilor diavolești distructive fiind deja în parte pregătit pe marea întindere pe care o reprezintă imperiul moscovit, și împins spre o nouă invazie care a întrecut pe toate cele din trecut.

Imensitatea pericolului nu se poate să nu ne ia vâlul de pe față. Acum nu mai poate fi vorba de neutralitate sau de

„nebeligeranță” pentru nimeni. Acum toți trebuie să ne încordăm puterile pentru distrugerea monstrului. Soarta noastră a tuturor se fierbe în acelaș cazan. Cel care stă în inactivitate e un trădător al cauzei comune și trebuie tratat de comunitatea europeană ca trădător în țara inamică.

Dar nu trebuie să pierdem din vedere că acest război trebuie purtat pe două fronturi: Cu armele în mână pentru distrugerea hoardelor dela răsărit și cu armele spiritului, pentru a curăți continentul de miasmele otrăvitoare cu cari l-au infestat, vechi sau noi.

Acum nu mai încap camuflări, nici complicități interesate, nici considerațiuni de moment. Acum problema se pune net: Sau cultura și civilizația creștină pune stăpânire definitivă pe lume, sau anarhia moscovită și plutocrația iudeo-masonică vor reuși să distrugă focarele de cultură și de spiritualitate creatoare, cu cari europenii se mândresc de veacuri și cari au transformat, luminat și pus în valoare, întreaga suprafață a globului. Nu există altă eșire. E o luptă unică, o luptă de început de ev nou, o luptă de răscruce cum n'a mai fost alta în istorie.

Hoardele dela răsărit vor fi nimicite de armatele viteze germano-aliante. Problema Europei și a lumii rămâne însă întreagă. Reforma internă și atmosfera ambiantă în care trăesc popoarele vor trebui refăcute în întregime. Spiritul mongolic de stepă, iudaismul și plutocrația și toate produsele lor vor trebui să fie desființate radical. Războiul acesta cere aceeaș energie și pregătire, cași cel dus cu arma în mână.

Cel nedemn, cel oportunist, cel ce vrea să pescuiască în apă turbure, purtătorii vechilor păcate și cei ce se camuflează, nu au ce căuta în această luptă.

Două aspecte ale problemei apar pentru noi la orizont: Crearea spațiului vital pentru popoarele constructive europene și nimicirea de pe continent a infiltrațiunilor mongolice și a democrației iudeo-masonice. Pentru ambele aspecte atenția trebuie să ne fie îndreptată în primul rând asupra camuflărilor și asupra necesității de a pune geniul pervers iudeo-tartaro-plutocrat în imposibilitate de a săpa din umbră noua clădire epocală a culturii europene și mondiale.

În această gigantică luptă trebuie să avem în vedere că e suficient a se lăsa o porțiță deschisă undeva, un călcâi al lui

Ahile, pentruca să se pue încă de pe acum bazele viitoarelor turburări și războaie. Și întrucât ne interesează în primul rând teritoriile și situațiile moștenite în sud-estul european, trebuie să avem ochii ațintiți asupra acestor teritorii. Dreptatea trebuie făcută în raport cu noua spiritualizare, care răsare la orizont ca o mână binefăcătoare din grelele încercări ale războiului, în raport cu puterile spirituale constructive ale fiecărui conglomerat uman și cu moștenirea lui ancestrală.

Nu trebuie să se piardă din vedere că transformările adânci în pasta umană, care alcătuiește diferitele popoare, nu se pot face de pe o zi pe alta; că ceea ce purtăm în sânge ne stăpânește în decurs de milenii, cu toate eventualele aparențe contrarii, ale hainelor de împrumut sau ale camuflărilor perverse; că războiul ce ducem e războiul culturii și geniului constructiv, nu al paraziților și al camuflărilor, nu al pescuitorilor în apă turbure, în orice haină ar fi îmbrăcați și sub orice aspect s'ar ascunde, nu al moștenirilor ancestrale destructive, cu cari a fost împânzit în decursul veacurilor acest teritoriu, cari au îngropat în pământ, în ruine, vechia lui civilizație.

Acest război e un război de refacere, de renaștere, de regenerare, de înlăturare a miasmelor destructive tartaro-iudeo-democratico-plutocratice pătrunse în cultura și civilizația europeană. E un război de restabilire a valorilor, un război de purificare totală. Din acest război nu pot eși organizațiuni de stat, cari să perpetueze camuflat vechia stare de lucruri. Roadele îmbelșugate ale prețiosului sânge al națiunilor beligerante, vărsat pentru renașterea universală, nu pot fi caricaturizate. Vor trebui să-și găsească pedeapsa toți aceia cari se hrănesc cu asemenea iluzii.

Europa a europenilor, demascarea și nimicirea miasmelor de pe teritoriul ei, purificarea întregii Europe, eliminarea a tot ce e intrus cu nuanță de tartar de pustă, de iudaism și de plutocrație trebuie să fie lozinca zilei, pentruca în fond nu se poate ajunge la alte rezultate.

Organizațiile de stat de mâine se vor face și ele sub imperiul acestui principiu. Europa a europenilor va trebui să fie mâine un fapt împlinit. Geniul ei ancestral va trebui să-și reia rolul de conducător al culturii și civilizației universale, liber

de astădată de amestecul miasmelor răufăcătoare. Spațiul vital pentru fiecare popor arian va trebui să fie determinat în raport cu geniul constructiv arian care-l animează. Spații vitale nu se pot rezerva pentru intruși, pentru puterile destruc-tive, pentru strigoii trecutului, pentru pleava umană, care s'a infiltrat de pe pustele dela răsărit cu specificul turanic. Iar în interiorul statelor nu se pot păstra nuclee de parazitism, de iudaism și de plutocrație.

Toate acestea ne apar ca niște axiome pentru ziua de mâine. Nu se poate să fie altfel, pentru că ar fi să se pue de pe acum bazele distrugerii clădirei ce va eși din război. Pleava umană care ne-a invadat dela nord nu va mai putea avea cuvânt în noua Europă. Nu i se va mai lăsa nici terenuri vaste, pentru că să se poată îmulți la infinit ca buruenile de pe câmpurile nelucrate, nepuse în valoare de mâinile pricepute ale omului constructiv. Vastele terenuri vor trebui să aparție de acum înainte geniului constructiv european. După cum se distrug buruenile și se alege neghina din grâu, tot astfel se va da posibilitatea popoarelor constructive ca să se îmulțească și să populeze pământul în detrimentul plevilor umane, cari l-au invadat până acum.

Este dreptatea immanentă, e ordinea, e armonia, e spiritualitatea creatoare, e munca constructivă, e geniul ancestral arian, care va pune stăpânire pe glob, pentru a-și duce nestin-gherit mai departe opera lui milenară în detrimentul plevilor umane de pretutindeni.

La această măreață operă va trebui să participe geniul multimilenar al neamului nostru. Acestui neam va trebui să i se rezerve spațiul vital al strămoșilor, purificat de toate ele-mentele parazitare, de toată pleava umană care a reușit să se infiltreze în decursul veacurilor și să ne spurce căminurile. Deaceea opera de purificare interioară trebuie dusă cu stă-ruință de fier înainte, cu aceeași vigoare și vitejie, cu care au știut să lupte și să moară eroii noștri de pe câmpurile de bă-tălie.

Dreptatea immanentă, ordinea, armonia, spiritualitatea creatoare, munca constructivă, geniul nostru ancestral arian trebuie să pue stăpânire efectivă pe noi toți, să ne facă pe toți

conștienți de drepturile și datoriile noastre imperioase să facă din noi toți eroi ai faptei și ai sacrificiului pe altarul neamului din care facem parte și al Europei celei noi, pentru făurirea căreia se varsă din belșug și fără precupețire cel mai nobil și mai curat sânge al nostru.

I. C. DELATURDA

Cântec de Țară

D-LUI I. COLFESCU-DELATURDA

*România, țară mândră, cu hotare străjuite
De voinici feciori cu focul vitejiei în privire
Și cu plaiuri ce dezmiardă lanuri pline de rodire,
Purururea îți porți făptura pe cărările 'nflorite.*

*România, țară scumpă, cu mănoasele-ți ogoare
Peste care cerul darnic își revarsă 'nbelșugarea,
Năzuințele de bine îți înseninează zarea
Și îți Țes cununi pe creștet raze aurii de soare.*

*România, țară bună, pe al cărei sfânt altar
Și-a adus tributul jertfei vitejia strămoșească,
A norodului iubire pururea să te 'nsoțească,
Luminându-ți viitorul, peste veacuri, ca un far!*

G. BREAZU-ULMU

Românii în industrie

— O vizită în Muscel. — Pilda Fraților Purnichescu —

În regiunea cea mai puțin atinsă de streinism, găsim industrie de prima importanță înființate și conduse de români tineri, care nu au avut în tradiția familiei această îndeletnicire.

În comuna Cetățeni, despre care legenda spune că a fost înființată de Negru-Vodă și unde se află și schitul care îi poartă numele, am găsit fabrica „Torcătoria mecanică a lânii”, proprietatea fraților Ion și Gheorghe Purnichescu.

Valoarea clădirilor și instalațiilor se ridică la peste 100.000.000 lei; se întrebuințează circa 200 de lucrători, toți din regiunile și comunele vecine.

În această fabrică nu există și nu a existat strein, sub nici o formă. E în întregime fructul străduințelor și priceperii a doi tineri, de 30 și 27 ani.

Cei doi frați au reușit să înjghebeze una dintre cele mai importante filatelii din țară. Geniul românesc sare în ochi la prima vizită ce se face acestei fabrici. Clădirile sunt construite după toate regulile de igienă, însoțite și pline de viață.

Grija pentru personal stă pe primul plan: băi, brutărie, lavabouri, apartamente pentru funcționari și maestri.

Rulajul fabricii anual este de circa 150.000.000 lei. Și acum să vedem cum au ajuns acești doi tineri la această performanță industrială.

În 1936, într'un accident, moare tatăl lor, lăsându-le mari încurcături financiare. Rămăși singuri, s'au hotărât să muncească pentru a plăti datoriile moștenite și să înființeze pe cont propriu fabrica de filatură, care, azi, a devenit cea mai modernă din țară.

Odată luată această hotărâre, tânărul Gheorghe a plecat în Germania, unde s'a specializat și unde a asistat la confecționarea mașinilor.

În acest timp fratele mai mare a rămas să construiască uzina hidroelectrică și clădirile fabricii.

Fabrica începe să funcționeze în Octombrie 1939 și a produs cel mai bun fir, pe care l-a furnizat în întregime Statului. De atunci e în plină ascensiune.

Iată cum, într'un interval de timp record, doi tineri români, harnici, iubitori de țară și neam și bine îndrumați, prin mijloace proprii, reușesc să înființeze una dintre cele mai strălucite întreprinderi românești.

Am spus și o repetăm. Atenția noastră a tuturor trebuie îndreptată asupra românilor cari vor alcătui armatele de ocupațiune ale comerțului și industriei. Am vorbit despre macedoneni și despre așa zișii mărgineni. Acum ne-am oprit un moment asupra harnicilor și întreprinzătorilor mușceleni.

Găsim aici o altă categorie de oameni cu aptitudini extraordinare pentru industrie și comerț, cari trebuiesc mobilizați și cultivați de conducerea Statului Român.

Pilda fraților Purnichescu este vie și mult grăitoare. Puterea de muncă și ingeniozitatea acestor valoroși români, nu s'a rezumat numai la inițiativa lor proprie, la industria despre care am vorbit, dar au dus mai departe și au dezvoltat și întreprinderea forestieră din Fieni-Dâmbovița, rămasă de la tatăl lor, întreprindere care dispune de 27 km. cale ferată, 1000 de lucrători, 5 locomotive, 70 vagoane, etc.

Iar patriotismul, iubirea lor de țară și de neam, rezultă din grija pe care o au de a creea pentru lucrătorii lor condițiuni igienice impecabile și din faptul că întregul produs al muncii lor servește azi PATRIEI care trece prin grele încercări.

Să imităm pilda vie a fraților Purnichescu; să ne punem în valoare țara și bogățiile ei neprețuite.

FLAVIUS

O Românie în miniatură

— Județul Tulcea —

Județul Tulcea, așezat la gurile Dunării, înconjurat din trei părți de apă, în suprafață de 8626 km. și având,

după ultima statistică, 216.258 locuitori, dintre cari 53,50% români și restul bulgari, lipoveni, turci, etc., reprezintă, prin bogățiile sale incomensurabile, prin reliefurile și prin produsele lui, întreaga gospodărie a Statului Român întregit.

În acest județ, se găsesc atâtea bogății, încât, dacă ar fi puse în valoare, s'ar transforma complet fața lui și ar aduce venituri de miliarde tezaurului public.

Capitala județului, orașul Tulcea, nu se prezintă astăzi în mod strălucit. Având 22.000 locuitori, dintre cari actualmente sunt jumătate ruși, lipoveni și, până la schimbul de populație, cu o puternică minoritate bulgărească, problema care se pune, cu o acută actualitate, este românizarea comerțului și a industriei, care până la data schimbului de populație, era în covârșitoare majoritate în mână bulgărească.

Orașul e în funcție de bogățiile județului și românizarea, în funcție de pregătirea românilor de a lua locul elementului bulgar evacuat, evreilor și celorlalți străini din comerț și industrie.

Am stat de vorbă cu D. Nicolae Iosub, fost prefect de Tulcea și primar la Isaccea, căpitan invalid de război și președintele I. O. V. din județ, un bun român și un element de muncă productivă de mână întâia. Acest român de elită nu a ezitat ca, după evacuarea bulgarilor, cu toată înalta sa situație socială, să dea primul exemplu și să deschidă în centrul orașului prima librărie românească, intitulată în mod sugestiv „Negustorul Român”. D-sa ne spune în rezumat următoarele:

„Județul Tulcea reprezintă în miniatură România, atât în ce privește relieful, cât și bogățiile: munți, dealuri, coline, păduri de toate esențele, renumita floare de teiu, stupării, agricultură, creșterea vitelor, vii renumite, bogate livezi de pomi și cu cașii unici în Țară. Bălțile, Dunărea, marea și stuful de o extremă bogăție, stau însă din nenorocire ne-exploatate.

„Când s'a făcut schimbul de populație, românii s'au bucurat. Credeau că va veni o românizare efectivă. De aceea și eu am căutat să-mi dau modestul meu obol, să completez golul negustorilor bulgari și să înființez librăria pe care o vedeți, prima de acest fel în acest oraș. Nu am fost încurajat.

„Ar fi de dorit ca împrumuturile de românizare să se efectueze cu mai mare eficacitate, fără formalități împovărătoare și să fie la dispoziția oricărui român etnic capabil de a desfășura o activitate rodnică în industrie și comerț. Trebuie să progresăm în arta de a selecționa valorile, în arta de a pune pe fiecare român etnic la locul lui, de a pune în lumină și de a valorifica puterile creatoare ale fiecărui român. Trebuie să fim pătrunși de ideea că adevărata bogăție a unui neam stă în punerea în valoare a fiilor săi. Nici o energie nu poate fi lăsată în păraginire fără a prejudicia neamul căruia aparține. Grecii, rușii, armenii și chiar evreii cari se mai camuflează încă în diferite situații, nu pot fi lăsați să prindă chiag în detrimentul românilor etnici.

„La declararea mobilizării, s'au închis toate stabilimentele comerciale ale supușilor străini. Astăzi se refac toate aceste stabilimente vechi, plus altele noi, cari năvălesc ca o avalanșă”.

Am cerut relații dela primarul orașului, C. Tigău, fost prefect de carieră care, cu întinsa sa experiență și cunoștință de cauză, ne-a dat prețioase informațiuni. Administratorul pescăriilor județului Tulcea, ne-a pus în curent cu starea de lucruri, cu privire la exploatarea peștelui, iar Directorul Băncii Naționale și cel al Băncii Românești din localitate, ni-au dat amănunte, cu privire la cercul lor de activitate.

Din toate aceste informațiuni și din cercetările personale rezultă că comerțul și industria românească au încă mari greutate de învins. E interesant să punem în evidență faptul că românizarea se face în general în modul următor: în loc de Vladimirof, apare Vladimirescu; în loc de Zeidler, Bogdan; în loc de Hangief, Hangiu, etc.

Trebuie să inițiem o luptă aprigă pentru a împiedica străinii indezirabili de a se camufla sub nume românești și de a lucra sub această aparență înșelătoare contra intereselor statului și poporului român.

O bogăție incomensurabilă a județului o constituie peștele. Peștele care se pescuiește se colectează la cherhanagii. Se cumpără de către aceștia cu prețuri mici dela pescarii vânători și apoi se duce la punctul de vânzare unde se face licitația. Dintre toți cherhangii unul singur e român, iar restul se compune din greci și ruși. Pentru a schimba situația, s'a înființat Insti-

tutul de Cooperație denumit INCOP, cu menirea de a combate plaga cherhanagiilor. În același timp însă cherhanagiile au înființat o asociație menită de a ține piept INCOP-ului.

Ne trebuiesc români de sânge cari să ia în primire exploatarea acestei nemăsurate bogății; fabrici cari să ne procure instrumentele necesare; ne trebuiesc școli pentru specialiști, pentru fabricatul uneltelor și școli pentru pescari. Cu aceste școli am putea în cca 20 ani să înlocuim pe lipoveni și greci.

Creiarea unor armate de ocupație a pescăriilor este o necesitate acută.

Peștele trebuie congelat în vagoane pentru a putea ajunge intact la destinație.

Ar fi multe de spus cu privire la aceste rele și cu privire la mijloacele de a pune în valoare imensele bogății ale acestui județ. Ne mărginim însă la aceste constatări sumare, cu nădejdea că cei în drept, mai competenți decât noi în materie, vor aviza la măsuri de îndreptare, și cu speranța că zăcămintele de bogății minunate pe care le are acest Județ, vor găsi și oamenii și mijloacele practice pentru a fi puse în valoare.

FLAVIUS

NUMAI ACEIA VOR PURTA TITLUL GLORIOS DE
EDUCATORI AI GENERAȚIILOR DE MÂINE, CARI VOR FI
ÎN ACELAȘ TIMP EROI SPIRITUALI AI NEAMULUI ÎN
CARE AU VĂZUT LUMINA ZILEI.

Din „Spirit și Materie”
de I. Colfescu-Delaturda

O Comună model din Județul Tulcea

Am străbătut de curând Dobrogea românească prin inima ei dela Ostrov la Brăila. Aspectele acestei provincii au dobândit o nouă înfățișare în urma schimbului de populație din ultimul timp. Desvoltarea provinciei în acest timp își urmează cursul ei. În urma ultimelor evenimente, problema de căpetenie pentru această provincie, ca și pentru restul Țării, este românizarea industriei și comerțului, a ocupațiilor productive în general, dinamizarea elementului românesc și punerea lui în valoare.

Procedăm după sistemul nostru cu exemple practice luate la fața locului. Sunt cele mai sugestive, întrucât servesc pentru constatarea capacităților românești și demonstrează în mod practic că, dacă este dinamism, problema românizării mijloacelor de producție și a bogățiilor naționale nu este decât o chestie de timp și de îndrumare.

În mijlocul dealurilor pitorești din Plasa Măcin, se găsește așezată vechea comună românească „Luncavița”. Așezată pe vechi urme romane, ca multe din localitățile din Dobrogea, această comună se bucură de prezența unor elemente dinamice, care i-au schimbat aspectul vechiu de comună construită după sistemul vechii stăpâniri orientale.

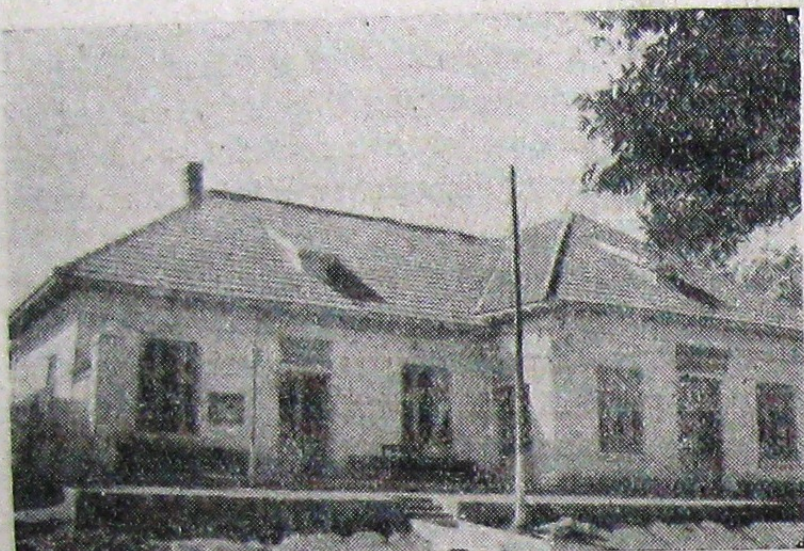
Procesul de transformare sare în ochi, vechile construcții moștenite au dispărut în cea mai mare parte. Au fost înlocuite cu clădiri confortabile și răzătoare conform geniului specific rasei noastre.

Ne ocupăm acum de industrie și comerț și de aspectul cultural al acestei comune. Ce vom spune despre ea se poate aplica multor așezări dobrogene.

Pentru a da avânt vieții unei așezări rurale sub toate aspectele, nu este nevoie atât de numeroase forțe de muncă, cât mai ales de spirit de inițiativă, de devotament pentru binele public și de dinamism. În această comună comerțul este în întregime în mâini românești. Industria e reprezentată printr-o moară sistematică și două darace deopotrivă românești.

Moara datează din 1921 și deservește împrejurimile. Cooperativa asociază pescarii din șase comune riverane cu

ghioul Crapina din apropiere, punând în valoare acest comerț în mâni românești, fără a neglija de a se ocupa și cu desfacerea altor articole de necesitate pentru consumul intern.

Opera de românizare îndeplinită de această Cooperativă se rezumă în constatarea că dela 1933, data înființării, și până astăzi, procentul pesearilor ruși cari dețineau întregul comerț de pește, s'a redus la 3 %.

Inițiativa și meritul înființării și dezvoltării acestei cooperative cade asupra proprietarului din comună. **Constantin N. Spiru**, care o conduce dela înființare și până astăzi. D-sa a cedat terenul pe care s'a construit Cooperativa, iar construcția, amenajată pentru necesitățile ei, posedă și o mare sală pentru reprezentații culturale, cu scenă amenajată pentru teatru.

Moara este de prima necesitate pentru trebuințele comunelor limitrofe și înlocuiește complet morile de vânt cari existau în regiune.

Toți românii de bun simț s'au adunat împrejurul d-lui C. N. Spiru și a ideii de cooperatie, pentru îsgonirea străinilor din bălțile și din comerțul românesc. Grație acestei inițiative și acestui dinamism imprimat mișcării economice din comună, comuna și-a schimbat aspectul vechiu și a realizat o serie de îmbunătățiri, pe cari nu le găsim decât

în rari așezări rurale. Pe lângă clădirile confortabile diseminate în comună, găsim aici apă captată dela munte, adusă prin conducte de fontă, prin cari se alimentează tot satul cu excelentă apă potabilă, care a înlocuit complet vechile fântâni primitive și neigienice.

În momentul când ne-am oprit în trecere prin această comună, dinamismul imprimat activității de renovare și progres l-am găsit în plin avânt. La școală era un stup de activitate de renovare. La biserică am găsit pe pictorul Gh. Cardaș, care face o operă minunată de pictură bisericească. Trebuie să menționăm că locuitorii înșiși în mod individual, contribuie la pictarea bisericii lor, plătind fiecare după putere anumite figuri de sfinți.

Relevând progresele și dinamismul comunei „Luncavița” din plasa Măcin, județul Tulcea, ne gândim la nenumăratele comune cari n'au avut norocul de a avea în sânul lor elemente dinamice cari să le transforme și să le înalțe. Nădăduim că pilda dată de D. C. Spiru dela „Luncavița” va servi și altora, această pildă dovedind ce se poate face de o singură forță dinamică, atunci când devotamentul pentru binele public, spiritul de sacrificiu și puterea de înfăptuire pe teren nu lipsesc.

FLAVIUS

CRONICA

Horia și Avram Iancu — Românii de pretutindeni au comemorat acest an, 75 de ani dela moartea craiului munților, ercul și mucenicul neamului din revoluția dela 1848. Pilda lui vie și a eroilor cari l-au secundat, l-au precedat și l-au urmat constituie o dovadă de ne înlăturat despre viitorul strălucit ce ne așteaptă.

Revoluția condusă de Horia, Cloșca și Crișan a fost un preludiv, un avertisment. Ei au fost nimiciți. Dar n'au murit. Au reapărut după 64 de ani pe aceleași locuri luând figurile lui Avram Iancu și a tribunilor săi. Aceștia, la rândul lor, au

fost îngropați la temelii neamului. Dar nici ei n'au murit. După alți 66 de ani au reapărut învestmântați în figurile triburilor și eroilor dela 1914-1918, cari ne-au dat România Mare. Iar astăzi, toți acești eroi sângerează din nou pe câmpurile îndepărtate ale Rusiei. E geniul neamului care se învestmântează și trăește prin eroii și martirii de todeauna.

Suntem un popor mare, un popor destinat să joace un mare rol în istorie, un popor plin de lumină și de înțelegere, un popor care se încadrează în mod organic în liniile spiritualității și progresului universal.

Câte salturi nu am făcut dela 1784 și până în prezent! Am fost învinși numai în aparență. Fiecare înfrângere a noastră a fost un dezastru pentru inamici.

Dela umilii iotagi ai lui Horia am ajuns la masivitatea conștiinței naționale și la performanțele dela 1848. Evenimentele dela 1848 ne-au dus la unirea cea mare dela 1918. Iar această unire ne-a pregătit epoca legendară care se desfășoară sub ochii noștri care, prin măreția ei, va dărui neamului acestuia alte roade îmbelșugate.

Unde sunt progresele din acest timp ale dușmanilor noștri! Ei sunt condamnați să nu vadă că geniul rasei noastre ne deschide larg porțile viitorului, că dreptatea divină, justiția immanentă lucrează pentru noi.

Aniversarea Fascistă. — S'a serbat 20 de ani dela marșul asupra României. E un act de răscruci de drumuri, un eveniment dela care pornește o nouă așezare pe pământ.

Încă odată Italia cu Roma Eternă, geniul latinității, polarizat în Duce și în eroicii lui colaboratori, a pregătit omenirii o nouă spiritualitate și noi destine. Odată cu această revoluție s'a născu Europa Nouă.

Această revoluție este piatra unghiulară pe care se va rezema noua clădire care ne va adăposti mâine. Noi românii nu putem decât să ne identificăm cu revoluția fascistă, să ne asociem la serbările comemorative ale Romei Mame și să glorificăm pe Duce și pe eroii fasciști.

Trăiască Italia fascistă și imperială, trăiască Ducele; glorie eternă eroilor fasciști!

Vizitele ziariștilor. — În timpul din urmă am avut vizitele ziariștilor finlandezi și bulgari în România și vizitele ziari-

știlor români în aceste țări și în Italia. Într'un articol din acest număr, asupra căruia ne permitem de a atrage atenția cititorilor noștri, ne-am ocupat în mod special de semnificația acestor vizite și de importanța lor pentru viitoarea organizare a Europei și a sud-estului european.

Vizitele reciproce ale unor anumiți miniștri români și bulgari cad pe acelaș plan de preocupări.

Expoziția Transnistriană. — Duminică, 18 Octomvrie cor., s'a inaugurat în cadrele unei solemnități impresionante în pavilionul din Piața Brătianu din Capitală, construit în acest scop și amenajat în mod artistic și adânc evocator.

Acest pavilion s'a bucurat din primul moment de o afluență extraordinară de public. Expoziția însăși și entuziasmul pe care l-a stârnit în masele largi ale publicului românesc sunt o dovadă vie cât de scumpă ne este nouă noua noastră provincie de peste Nistru, cucerită și pusă în valoare de vitejia și vrednicia noastră.

Puterile noastre constructive se oglindesc în mod strălucit în realizările cari au transfigurat aspectul provinciei în timpul scurt al unui an de administrație românească. Sunt calități și aptitudini pe cari ni le descoperim noi înșine, pe cari ni le apreciază alții, și cari vorbesc dela sine cu privire la drepturile și datorile noastre viitoare.

CĂRȚI. — **Th. Capidan, — Macedoromânii.** — **Etnografie, Istorie, limbă.** — În rândurile acestei reviste am avut ocazia de a ne ocupa în nenumărate rânduri de macedoromânii. Macedoromânii constituiesc o problemă palpitantă la ordinea zilei. În complexul vieții naționale românești acești frați oropsiți ai noștri vor trebui să aibă un rol bine definit. Noi cei dela „România Eroică” de ani de zile ne străduim a pune pe tapet cu toată energia chestiunea macedoneană.

Un aport de rară competență ni-l aduce astăzi D. Th. Capidan, prin lucrarea apărută cu titlul de mai sus, de curând în vitrinele librăriilor, editată de „Fundatia Regală pentru Literatură și Artă” și publicată în „Biblioteca Enciclopedică, București 1942.

Avem înaintea un studiu bine scris și bine documentat. O operă de propagandă de primul ordin. Studiul, în esența lui,

a fost publicat mai întâiu în limba franceză și apoi în limba germană. Cartea apare cu planșe în text și în condițiuni tehnice ireproșabile.

D. Capidan ne spune că scopul pe care l-a urmărit a fost ca „într-o formă simplă însă bine documentată, să-i facă pe Macedoneni cât mai bine cunoscuți în cercurile din străinătate”. Pentru a-și atinge acest scop, pentru „caracterizarea acestor români, nu m'am mulțumit — ne spune D. Capidan — numai cu înșirarea de simple afirmațiuni, ci am căutat să aduc și dovezi, întemeiate pe ceea ce oamenii de știință și călătorii străini, care au fost la ei acasă și i-au cunoscut mai deaproape, au văzut și scris despre ei. Iată de ce aproape la fiecare pas, dar mai ales în capitolele în care vorbesc despre Macedoneni, ca element de cultură și factor de creație în economia și gospodărie din Balcani, totul se întemeiază pe constatări și afirmații făcute de scriitorii străini”.

Sunt cuvintele autorului din prefața lucrării. Dacă edițiile publicate în limbile franceză și germană și-au putut atinge scopul cu atât mai importantă e ediția de față, publicată în limba română pentru români, căci mulți din noi nu cunoaștem pe frații noștri din Balcani, și mai ales nu le cunoaștem calvarul, puterea lor creatoare și importanța pe care o au pentru rezolvarea integrală a problemei românești pe plan național și internațional.

Studiul D-lui Capidan a venit la timp. Sperăm că se va bucura de întreaga atenție a oricărui bun român și mai ales a acelora care dețin astăzi destinele neamului.

Teodor Murășanu, Tolba cu Notițe. — Sub acest modest titlu a eșit proaspăt de sub teascurile tipografiei „Arieșul” din Turda, volumul de pestef 200 de pagini, prin care autorul aduce o nouă contribuție în agorul literaturii naționale.

În poezie D. Murășanu a dat până acum neamului său: „Lumini suflate de vânt”; „Fum de jerfă”, premiată de Academie; „Chiot câmpenesc” și „Lilioară”. Prin volumul de față dovedește că și în proză e un mânuitor de condei remarcabil.

Cartea e împărțită în trei capitole: *Aurette, Breviar și Florile soarelui*. Partea întâi cuprinde necrologe, comemorări și studii critice, pentru a continua în „Breviar”, schițele

sale de acelaș gen. D. Murășanu, prin lucrarea de față, dovedește a fi un spirit critic superior, un îndrăgostit de trecutului românesc și de glia strămoșască. În partea a treia a lucrării, „Florile Soarelui”, sunt prezentate glia stămoșască și satul românesc. Descreri ca acelea din „Icoana Paștilor”, „Repas Dominical” etc., îți rămân la inimă.

A reproduce pasagii alese din lucrare, însemnează a reproduce întreaga carte. Nu ne putem totuș abține de a reda crâmpoe din câtea evocări impresionante:

Despre Eminescu ne spune: „Și unde nu-i prezent azi Eminescu? Demiurgica lui ființă s'a revărsat de mult peste granițele țării, ca o minune românească. Acolo unde i-a răsărit acum frumos modelata lui figură, marea poate geme de patimi, copacii pot înfrunzi și se pot scutura, luna alunecă galbenă și vrăjitoarească, peste pământ și mare, nu vor fi mai frumoase nici mai purtătoare de enigme, ca în versurile în care le-a cântat Eminescu”.

Pe C. Bogdan-Duică îl caracterizează: „O frunte bombată și foarte înaltă, încadrată lateral de două smocuri de păr leonine... A fost un titan al scrisului și al energiei românești.

Horia e evocat în modul următor: Ucis, defăimat și până la o reducere în nimic, de către ireductibili adversari, iubit, adorat și plâns în taină de ai săi, Horia (și tovarășii) la depărtare de un secol și jumătate se profilează încă viu, actual și purtător de semne, în istorie, în mit, în legendă, deopotrivă”.

Recomandăm cu căldură, cartea cititorilor noștri.

George Drumur, — *Vatra cu Stele*, poeme, Editura ziarului „Bucovina”, Cernăuți, 1942.

După cum autorul prezentat mai sus, ne prezintă specificul ardelean, tot așa D. Drumur ne aduce în poemele sale, aerul proaspăt al dulcei Bucovine. Nu cunoaștem celelalte lucrări ale autorului. Dar versurile din lucrarea de față se constată a fi dăltuite de mână de artist. Reproducem din poezia „Maica Domnului”:

Bucură-Te Maică a Domnului

De liniștea curată a somnului

În care au intrat albastrele câmpii

Ca să întâmpine pe cei dintâi copii.

Bucură-Te cea plină de minuni,
care astâmperi suflete, furtuni,
care-aduci speranțe în dureri
și ridici din inime poveri.

Pr. Ioan Vultur, profesor. — **Biserica și Progresul Intelectual**, Blaj, 1942. „Tip. Lumina“. D. Vultur, într-o mică broșură de 47 de pagini se ocupă de pretinsul antagonism dintre credință și știință și de calomniatorii bisericii, de aceia cari prezintă biserica vie ca obscurantistă și antiștiințifică.

Autorul demonstrează în mod practic, prin exemple vii luate din cursul veacurilor că biserica, nu numai că nu e obscurantistă și antiștiințifică, ci puterea care singură garantează progresul și cultura popoarelor. Figurile istorice pe cari le prezintă ca mari oameni de știință și de cultură în acelaș timp, sunt o dovadă de neînlăturat a acestui mare adevăr.

După o lungă perioadă de rătăcire care a adus omenirii calamități incalculabile, astăzi popoarele se întreaptă din nou spre adevărul etern al Evangheliei.

Broșura e bine venită. Ea a eșit din necesitatea simțită de a înlătura fatala rătăcire care continuă încă de a produce roadele ei nefaste.

Docent Universitar, Dr. Axente Iancu dela Facultatea de medicină din Cluj, Medic Primar la „Leagănul Sf. Ecaterina“ din București, e în nota vremii, când ne aduce substanțialul său studiu: *Abc-ul îngrijirii copilului Mic*, cu 143 fotografii în text. Cartea, format mijlociu, are 190 pagini și apare în Editura Librăriei R. Cioflec din București.

D. Dr. Axente Iancu era cel dintâi chemat, grație întinsei sale experiențe, să ridice chestia necesității îngrijirii sugărilor și aceea de a înlătura mortalitatea infantilă. Cartea e scrisă pe înțelesul tuturor și într'un stil curgător și dinamic. Pentru mamele române ea constituie un îndrumător practic și indispensabil.

Adevărata avere a neamului este copilul. Neamul care nu cultivă copilul, care nu izgonește din sânul său cauzele cari imputinează nașterile și cele cari aduc mortalitatea infantilă sunt menite pieirei. Noi cei dela România Eroică am

sesizat la timp chestiunea și am dat strigătul de alarmă: *Îngrijiți copilul, adevărata comoară națională*. D. Dr. Axente Iancu, luptă de ani de zile pe acest teren. Cartea sa e venită la timp. Ea nu trebuie să lipsească din nicio familie românească.

Activitatea Ministerului Apărării Naționale între 6 Septembrie 1940—22 Iunie 1942, „Tiparul Românesc“, București. E o broșură de 80 pagini, ediție oficială, în care se arată progresele realizate în materie de înarmare și pe terenul organizării puterii ofensive a neamului în acest interval. Reproducem spre exemplificare un singur pasaj care vorbește dela sine:

„Planul de dotare al armatei a fost astfel întocmit spre a se putea realiza livrări în minimum de timp și să se pună la contribuție toate resursele materiale și toată industria țării.

„S'a căutat a se crea condițiuni cât mai bune de cazare pentru trupă și adăpostire pentru materialul de toate categoriile, în care scop s'au executat construcțiuni în valoare de două miliarde lei”.

REVISTE. — „*Timocul*“, revistă național-culturală, organul societății Timoc a românilor din Valea Timocului și dreapta Dunării, an. IX, caetul II. 1942.

Am avut ocazia să prezentăm cititorilor noștri această prețioasă revistă, atât de indispensabilă pentru timpurile prin care trecem. În acest caet găsim articole substanțiale, unul mai interesant decât celalt.

D. Florea Florescu, într'un lung articol, ne prezintă pe românii din dreapta Dunării, pe Daco-Românii din Balcani, după opera lui F. Kanitz. D. Sever Bocu ne vorbește despre „*Mărturiile ungurului Szabo Iozsef, despre Românii din Timoc*. (Note de drum). Pentru orientare reproducem scurte pasagii din ambele articole.

F. Kanitz prezintă în chipul următor femeia română din Timoc: „Femeia română amintește în frumusețe, statură, înfățișarea și mișcarea sa, figurile clasice romane. Capul și forma feții, tăetura nasului și a gurei, amintesc statuile antice cari sunt foarte des descoperite în Dacia. Ochii, de cele mai multe ori negri, adumbrăți de sprâncene lungi și dese, brune, îi dau

feței o expresie ideală la dans sau la asemănătoare împrejurări, până la însuflețire“.

Vorbind despre recruții români, ne spune: „Tinerii copii ai lui Marte și urmașii temutului rege dac Decebal, s'au așezat vis-à-vis în fața hanului în grupuri, în jurul unui foc și mă înveseliră nu puțin prin vioiciunea firii lor...”

În rezumat Kanitz prezintă pe români ca pe un popor băstinaș pe locurile ce ocupă, mult superior sârbilor și bulgarilor.

Ungurul Szabo ne spune: „*Valachii* locuiesc părțile orientale ale Serbiei în mase mult mai compacte ca bulgarii... În deosebi în trei districte, sârbii se află în număr disparent, Pojarevaț, Craina, Ciupria. În trecerea mea pe aici am găsit numai valachime, sate întregi în care numai preotul și cârciumarul erau sârbi. Acestea sunt județele care se învecinează cu țara românească... Valachii au locuit aceste ținuturi încă înainte de așezarea sârbilor; în parte însă ei au imigrat acolo mai târziu.

„*Rasa aceasta se distinge printre vecinii ei prin trăsături hotărât mai frumoase și mai nobile. Valachii din Serbia sunt muncitori, cruțători și țin cu îndărătnicie la portul și limba lor pe care nu se mulțumesc numai de a nu o schimba cu cea sârbească, ci a întreține mereu gelozia sârbilor; o femeie valahă, intrată prin măritiş într-o casă sârbească, sfârșește prin a valahiza în scurt timp familia sa”.*

Toți românii etnici suntem datori să stăm alături de ei și să le dăm tot concursul.

După ce ne vorbește despre traiul vitreg al românilor din Serbia și despre măsurile necruțătoare de sârbizare, Szabo conchide:

„Acestei împrejurări se datorește că Valahii din Serbia se simt străini în țara lor... Și cu toate aceste măsuri se dă ca un fapt, cert valahizarea pe o linie tot mai întinsă în Serbia, în vreme ce nu vei găsi nici măcar ca un fenomen un valah sârbizat”.

Am reprodus aceste cuvinte ale unor străini despre cari nu se poate spune că ne părtinesc.

D. Giuglea ne vorbește despre „*Latinitatea și frumusețea graiului și cântecului Timocean*”; C. Constante, despre „*Ro-*

mânii Macedoneni și Timoceni”; Dr. Lange-Kowal, despre „*A-româna. Un dialect românesc al Peninsulei Balcanice*”; D. C. Sandu-Timoc, despre „*Viața spirituală a românilor timoceni*”. Toate aceste articole au câte un rezumat în limba germană.

Urmează „*Pagina tradiției și folclorului timocan*”; cronici și „*Insemnări*”, tot atât de interesante.

Problema timocenilor se îmbină cu aceea a macedonenilor. Avem dincolo de Dunăre comori neprețuite cari se cer cu insistență puse în valoare spre folosul și gloria întregului românism. Trebuie să cerem cu energie și răspicat salvarea și integrarea între noi a acestor oropsiți frați ai noștri. Această nobilă ramură a daco-romanilor, aceste părți din trupul nostru, acești **daco-romani** nu mai pot fi lăsați să ia la remorcă pe intrușii din Peninsula Balcanică, nu mai pot fi lăsați să îngroașe rândurile slavilor dela sud și să-i inoculeze cu sângele lor, cu sângele multimilenar autohton european. Trebuie să-i salvăm pentru românism și pentru Europa de mâine.

Salvarea și punerea lor în valoare ca parte integrantă a românismului constituie o operă de dreptate și de profilaxie internațională. Distrugerea imperialismului slavilor dela nord, implică această profilaxie ca un imperativ categoric.

Aceasta trebuie să o știe fiecare român etnic. Aceasta urmărește revista Timocul. Conducătorii ei îndeplinesc o operă de înaltă valoare, nu numai în interesul nostru, ci în interes general european, în interesul culturei și civilizației continentului.

Revista Institutului Social Banat-Crișana cu Nr. din Mai—August 1942, pe care-l avem înaintea, își sărbătorește 10 ani de apariție. 10 ani dela întemeierea *Institutului social Banat-Crișana*. Numărul jubiliar ce se scoate cu această ocazie, cuprinde peste 250 de pagini și se bucură de colaborarea figurilor reprezentative ale Banatului, cari dau volumului un aspect bogat și de aleasă erudiție.

Data fiind activitatea mai presus de comun a acestui institut, activitate pe care o urmărim de ani de zile, în revista cu acelaș titlu, cunoaștem progresele demne de invidiat, energia și stăruința desfășurată, credința și patriotismul cari au animat pe conducători pentru a ajunge la bogatele roade pe cari le-au pus la dispoziția neamului lor. Membrii redacției D. Dr.

Emil Botiș, Aurel Bugariu, Dorel Dragulescu, în frunte cu directorul revistei, D. Dr. C. Groșoreanu și toți colaboratorii lor, au cu ce se mândri, recapitulând rodnică lor activitate de 10 ani.

D. Dr. Groșoreanu, ne spune în articolul introductiv, intitulat „La răspântie de 10 ani, că „nu totdeauna au fost înțeleși, nici „întra muros, nici extra muros“, și că, cu toate acestea, au biruit „cu acea îndărătnicie **dacă**, ce nu se poticnește la primul obstacol“. S'a dovedit generațiilor care se ridică „că există obstacole, ei cu o voință de fier, cu răbdare și înăpăstare dărză, înfrunți și porțile iadului“.

Urăm confratelui bănățean viață lungă și roade îmbelșugate în deceniile ce-i stau înaintea, culese cu aceeași „dârzenie **dacă**“ care i-a ajutat și până acum să înfrângă indiferența, nepriceperea și toate obstacolele ce i-au stat înaintea.

„Răsăritul“ Nr. 6—9, 1942, e închinat d-lui Prof. I. Petrovici, cu ocazia împlinirii a 60 de ani. Citim articolele omagiale ale d-lui: G-ral I. Manolescu, Șt. Șoimescu, Ion Zamfirescu, Scarlat Prejbă, etc. În partea finală găsim articolele D-lor: Alex. Bărcăcilă: *Feeria și Epicul dela Porțile de Fier* și Vasile Netea: *Transnistria*, etc.

Revista ne vine pentru prima oară la redacție. Nr-ul ce ni-a parvenit se prezintă cu un bogat și variat material și în bune condițiuni tehnice.

„Gândirea“, anul XXI, Nr. 7. August-Septembrie 1942, ne aduce, pe lângă remarcabilul prim articol al D-lui Nichifor Crainic, intitulat *Sufletul românesc*, ca de obicei, un bogat și select material. D. Nichifor Crainic, scoate în evidență adevăratul suflet românesc văzut mai ales prin prisma participării noastre integrale la eroismul și apostolatul din Rusia. Subscriem în totul concluziile pline de învățăminte și de îndrumări sănătoase:

„Creștinismul acestor „îngeri răzunători“, al acestor „os-
tași ai lui Hristos“, nu rămâne numai în ei, ci se revărsă asupra populației desrobite de sub teroarea ateismului. Încreștinarea Rusiei e un comandament religios, ce decurge din conștiința apostolică a armatei noastre. „Facem operă de creștină-
tate, scrie un căpitan mamei sale la București, „și niciodată un războiu dus în numele crucii n'a fost părăsit de Dumnezeu“. Un alt căpitan scrie părinților săi la Iași aceste rânduri de pri-

măvară creștină: „Pe unde trecem, lăsăm semnele creștinismului și ale dreptății sociale, mai bine împărțită decât predecesorii. Cu preotul în frunte, apostoli ai Neamului și ai adevăratei credințe, trecem prin mijlocul celor obidiți. Te impresionează întotdeauna faptul că primii dintre Ucrainieni, cari imediat dau zvonul de slujbă la biserică sunt bătrânii și femeile în vârstă, cari și-au păstrat credința. Și după ei se adună toți și învață să facă sfânta Cruce. Urmază apoi, zile întregi, botezurile pentru toate vârstele“.

Nu mă pot opri să reproduc, ca încheiere, și aceste rânduri ale unui sublocotenent apostol: „Pravoslavnică Rusie începe să iasă sfioasă la iveală. E o mândrie și o cinste pentru noi. Cât despre mine — aceeași împlinire a datoriei de român și avântean; de azi începe consolidarea morală, în spirit creștin. Port cu mine Biblia și Icoana. Am găsit și traducerea Cărții Sfinte în rusește. Li învăț pe cei tineri „Tatăl nostru“... Mă privesc cu ochii înecați în lacrimi. Ei, sufletul rus, sufletul rus! Eu cred în reîntoarcerea lui“.

„E mare ori în istorie ca o armată biruitoare să-și asume cu asemenea conștiință o misiune apostolică.

„Acesta e sufletul românesc cel adevărat.

„Și pe temelia lui trebuie reclădit Statul și cultura națională“.

România Tânără — Indreptar politic, economic, literar —, din Brașov, cu I Nr. 4—6 August-Octombrie 1942, sosind pentru prima oară la redacție, ne aduce un suflu tineresc, aer proaspăt de munte.

În variatul și interesantul conținut, găsim articole de *Simion Mehedinți*, *P. Rădulescu-Motru*, *Bazil Munteanu*, *I. Gârbocea*, etc.

D. D. C. Z. Buzdugan se prezintă cu traducerea „*Infernului III din Dante*“; *Pimen Constantinescu*, traduce din *Giosomma Leopardi* „*Către lună și Către sine însuși*“, iar C. și I. Hașeganu se prezintă cu evocarea poeziei a lui Alexandru Petofi, „*Pusta și vameșul Maghiar*“.

La pagina studentască ne vorbește D. M. Moldovan despre „*Cultura generală și profesională a studentului*“.

Acest bogat material e completat de *Cronici și Recenzii, Reviste*.

Urăm tânărului confrate să ție cu vitejie tinerească piept greutăților vremii și o îndelungată rodnică activitate.

„Ramuri”, veterana revistă craioveană, an. XXXVIII, Nr. 8, August 1942, ne aduce remarcabile articole, dintre cari menționăm: O convorbire cu Ibsen de Const. Hoissescu; Romanticismul german din „Dorfgeschichte”, în literatura românească, de Scarlat Struțeanu. Revista e bine cunoscută de cititorii noștri pentru a mai fi nevoe a o prezenta.

„Orizonturi”, an. IV, Nr. 3—12, Galați, Martie 1942, e o publicație pe care o avem pentru prima oară la redacție. E organul Asociației Profesorilor Secundari din Galați. Revista apare în condițiuni tehnice ireproșabile și cu material variat și bogat, din care rezultă că revista ocupă un gol în publicistica locală. În articolul introductiv, intitulat „Lămuriri”, se constată însă că întâmpină mari greutăți cari îi periclitizează existența, cu toate că e chemată a ocupa în localitate un loc bine definit: „absența oricărui sprijin din partea autorităților”, lipsă de hârtie, etc.

Fără să le mai înșirăm, cunoaștem aceste greutăți, cari din nenorocire stau în calea oricărei inițiative laudabile și înăbușe în fașe inițiativele generoase.

„Biserica Basarabeană”, organul Eparhiei Hotinului, an. I, Iulie-Septembrie 1942, Nr. 4, dă dovadă de o intensă activitate duhovnicească, înfiripată după prăpădul bolșevic. Apare la Bălți în bune condițiuni tehnice și cu un bogat material de edificare duhovnicească. Relevăm articolul D-lui S. Vârzaru, intitulat „Statul învățător pentru toată obștea românească”. D. Vârzaru în scurte cuvinte demonstrează necesitatea de a ne întoarce la sănătatea morală a satului. D-sa se referă la satul vechiu nu la acela deformat de politicianism. În aceeași direcție merg articolele substanțiale ale D-ilor Prof. Dr. Leon Iftodi, Pr. V. Grigoriu, Pr. Alex. Bărdieru, At. Necula-Vrânceanu.

Teza noastră e aceeași. Pentru refacerea din temelie a acestei țări și pentru asigurarea viitorului strălucit ce ne așteaptă, e necesar de a ne întoarce privirile dela orașe în spre sate. Cultivarea satelor și organizarea viitoare a Statului pe bază de sat, tinde a deveni chestiune palpitantă la ordinea zilei. Faptul că „Biserica Basarabeană” militează cu intensi-

tate în această direcție, dovedește că, conducătorii ei se mișcă în pulsul vremii și că își îndeplinesc cu deplin zel duhovnicesc rolul de părinți spirituali ai regiunii.

Am primit pentru prima oară la redacție această revistă. Judecând după substanțialul ei conținut și după grija cu care e redactată, suntem în drept a spera că se va culege de pe urma ei roade bogate. Lumina nouă care se aprinde în Basarabia de Nord e de bun augur pentru întreaga provincie, pentru românism în general și pentru introducerea dinamismului, a spiritului misionar și eroic în rândurile preoției noastre, atât de necesar în această epocă de înălmântări, de lupte, de restabiliri de valori.

„Progresul”, an. VIII, Nr. 149—150, 1—15 Septembrie 1942, revista bucureșteană de sub direcția D-lui Vintilă Petrescu-Vrancea, îmbrățișează prin pana D-lui Dr. Ioan Garovina, chestiunea presei de provincie, scoțând în evidență rolul ce joacă această presă în Franța. Pilda este bine venită, mai ales acum când la noi se pune chestiunea acută a organizării Statului pe baze noi și a organizării unei presei de provincie care să fie la înălțimea timpurilor prin care trecem.

Relevăm articolele: „Femeia japoneză”, de Stella Stănescu și acela al D-lui Alex. S. Jebeleanu, intitulat „Atributele creștinismului de azi, în raport cu cel din trecut”.

„Marea Noastră”, an. XI, Nr. 7—8, Iulie—August 1942 și „Marea noastră pentru Tineret”, an. V, Nr. 35—36, Iulie—August 1942, admirabilele reviste ale Ligei Navale Române strălucesc și prin aceste numere printr-un material propagandistic de primul ordin. Rolul marinei noastre tinere în acest războiu și vitejia marinarilor noștri sunt scoase în evidență în articole scrise cu mult avânt și cu hărți și ilustrațiuni în text.

Marea Noastră și Liga Navală Română, au un mare rol de îndeplinit. Toți românii sunt datori să se înroleze în frontul lor de luptă.

Cronica Romanului, anul XIX Nr. 9, Sept. 1942, închină primul său articol sărbătoririi Prea Sfințitului Lucian, episcop al Eparhiei Romanului, care anul acesta trece pragul celui de al șaptezecilea au de viață și nouăsprezece ani de rodnică păstorire.

Articolele de zidire duhovnicească completează ca de obicei cadrele duhovnicești ale revistei.

VOCI DIN PRESĂ

Gazeta cărților Nr. 1—2, 15—30 Septembrie 1942 publică, sub titlul: **Cea dintâi „Generație” Transnistriană**, între altele, următoarele semnificative cuvinte sub iscălitura d-lui **Prof. D. Munteanu-Râmnic**:

„Acolo am fost noi cei dintâi, gospodari ai pământului, dela strămoșii Geto Daci, dela Romani și Străromani, înfruntând hoardele nomade și barbare, care treceau, atrase spre Apus și Miazăzi, de bogăția și cultura așezărilor greco-romane dela tărmlurile apelor calde

„Despărțirile între noi au fost, dela sine, nefirești și vremelnice; dar acolo „moldovenia” sau „pământenia” a fost totdeauna, înainte de orice lumină istorică, legătura și tăria — de unde și comuniunea fără încetare pe ambele maluri ale Nistrului și de-acolo mai departe, în adâncuri, De-acolo s'au ridicat, pe-acelaș temelie, „domnișori” pentru tronul Moldovei, ca și hatmani și polcovnici, cari conduceau pâlcurile de „viteji” și de amestecătura așa zisă „căzăcească”. Și din aceleași străfunduri strămoșești s'au ridicat și aleșii, hărăziți de soartă să fie fală și putere a altor neamuri — sânge și suflet românesc de care s'au împărtășit, din belșug, chiar și dușmani ai noștri.

„Și deaceia... și 'n Transnistria vremurilor noastre „sunt oameni”! Au fost și sunt — chemați de soartă, stăpâniti de aceeași conștiință istorică și destoinicie de jertfă. Este cea dintâi „generație” transnistriană. Erau tineri, acum un sfert de veac, când au răsărit la Chișinău, în lumina și bucuria vremurilor Unirii, ca ostași, ca deputați în „Sfatul Țării”; ca învățători, propagandiști și „ucenici” la „cursurile pedagogice”. Și de atunci, pribegi și uneori fără sigure rosturi materiale, ei cred, afirmă și luptă, necunoscuți de cei mai mulți. Dar iată că biruința desrobitoare, în Basarabia și peste Nistru și Bug, i-a așezat în văzul tuturor, — bărbați acum, cunoscători ai rosturilor lor și-ai întregii vieți românești, chemați la mare răspundere și datorie, acolo, în pământul și 'n mijlocul nației de unde s'au ridicat.

„Câți cunosc pregătirea, suferințele și lupta lor? Afirmările, apelurile, strădaniile și publicațiile lor? Pentru mulți din noi a fost o sărbătorească surprindere — figura, numele și chemarea desnădăjduită a lui Toma Jalbă, care „striga” într'un congres, să nu fie lăsați în ghiarele fiarelor, căci altfel vor săpa o altă albie Nistrului despărțitor. Câți cunosc acțiunea „Comitetului Transnistrian” dela Chișinău, din care am avut cinstea să fac parte — sau acțiunea „Asociației Românilor Transnistrieni?”

„Până mai deunăzi, nu se cunoștea de cei mai mulți însemnătatea istorică și națională a Congresului Transnistrian dela Tiraspol, din 17 Decembrie 1917! Câți au citit și cunosc paginile inimoase, informative și documentare, din revistele „Tribuna Românilor Transnistrieni”, apărută la Chișinău, „Transnistria” domnului Doctor Ilie Zafur, apărută la Cluj sau „Moldova Nouă” a d-lui N. P. Smochină, care apare și acum la București? Puțini au citit opera de propagandă pentru străinătate, „Les Moldaves de Russie Soviétique” a d-lui N. Smochină, fost membru al Școalei Române dela Fontenay-aux-Roses (Paris), membru onorar al Academiei și actual președinte al Transnistrienilor, cari sunt acum la datorie acolo și fac s'apară aici, ziarul „Transnistria”, pentru informarea opiniei noastre. În fruntea lor sunt, pe lângă cei ce mai sus, d-nii Șt. Bulat, fost președinte al Congresului dela Tiraspol, A. Niculescu, P. Ilin, Prof. I. Maloman, D. Strungaru, Prof. Șt. Bălan, D. Zuibas, D. Timonu și alții; precum și D-nii Dr. Ilie Zafur, Ing. I. Dumitrașcu cari au făcut parte din delegația pentru Congresul Păcii, ca și Jud. A. Ghirea care a prezentat pe vremuri, Congresului Presei Latine, revista „Tribuna”, ziarul „Cuvânt Moldovenesc” și un manifest în limba franceză „al Latinilor dintre Nistru și Bug”. Dar cei răposăți ca inv. T. Mălaiu, S. Durbailă ș. o.? Dar bătrânii, ce găsiți acum, acum, acolo ca Prof. S. Dumitrașcu? Dar mai tinerii ca poetul N. Țurcanu, subprefectul Al. Smochină ș. a.?

„...Da, hotărâre dumnezească este: au fost și sunt „oameni” în Transnistria, au fost și sunt în toată Româניה!...

La Brașov a avut loc o impunătoare manifestație muncitorească patriotică. D. V. Braniște scrie cu această ocazie în Gazeta Transilvaniei Nr. 82 din 22 Oct. 1942:

„Pentru că acest războiu este războiul nostru de reîntregire, este un războiu sfânt dus contra acelor ce fără niciun drept ne-au cutropit pământul, ne-au sfârticat moșia. Iar dacă oastea luptă departe de granițe, ea nu este condusă, nici de ambiții deșarte de cucerire, nici de visuri imperialiste. Ea sângerează și moare doborând pe cei ce nu ne-au lăsat să trăim, ea luptă pentru ca să asigure așezările noastre pașnice și pentru ca să susțină frontierele drepte ce ne-au fost mișelește năruite.

„În slujba acestor idealuri stă, alături de ostași, și armata noastră de muncitori. Ea făurește slova de foc menită să lămurască pe câmpul de luptă pe cei care douăzeci și mai bine de ani nu au voit să priceapă cuvântul nostru de omenie și n'au înțeles că închegarea poporului român într'un stat național este un drept elementar, la care nu va renunța atâta timp cât simte în trup o pâlpare de viață“.

Tot în acest ziar, D. I. Bozdoc scrie la 15 Octombrie 1924 sub titlul „Propagandiștii noștri“:

„Zilnic și de pretutindeni undele văzduhului aduc tot mai dese și mai hotărâtoare vești de puterea și voința de sacrificiu a **țaranului român** pe care faptele lui l-au situat în linia întâi a vredniciilor. Ce mai numără răutatea bârfitorilor în fața faptelor? De aceea toți câți vin și toți care scriu de noi, vorbesc de **viitorul strălucit** și de **chemarea istorică** ce revine neamului nostru în clinul carpatic și bazinul dunărean, ca cea mai solidă și sigură garanție a liniștei ce va trebui să urmeze mâine pentru noua Europă.

„Zilele acestea ne-au vizitat miniștrii comunicațiilor și căilor ferate bulgare, directorul general al căilor ferate turce, grupuri numeroase de ziariști finlandezi, bulgari, turci și toți s'au închinat cu emoție faptelor, disciplinei și solidarității naționale a încercatului plugar român“.

În „cetatea Bihariei“, la Beiuș, a avut loc o Măreață șezătoare ardelenască. Sub acest titlu ziarul *Voința Banatului* din Timișoara, Nr. 43 din 25 Oct. 1942, în articolul de reportaj scrie între altele:

„Duminecă, 18 Octombrie a. c., cetatea, Bihariei, Beiușul, a trăit unul dintre cele mai mărețe momente din istoria sa națională. Dela Vlădică până la opincă, cu mic și mare, Românii bihoreni înfrățiți într'un singur gând și simțire și-au manifes-

tat încrederea și entuziasmul în biruința finală. Fața luminată a Vlădicului Nicolae al Orăzii, ca și figura cuvioasă a protopopului Petre E. Papp al Beiușului, sau glasul protestator al tribunului Ghiță Pop, toate ne-au întărit credința în viitorul de mâine“.

Tot în acel Nr. D. Nicolae M. Isac, scrie sub titlul Țăranul român:

„Am crezut de bine să scriu un articol despre țăranul român, eroul trecutului, viteazul prezentului, mucenicul viitorului și „talpa țării“ pe veci!“

Desrobirea dela Alba-Iulia, Nr. 54 din 11 Oct. 1942, sub titlul „Două Morminte“:

„Lucaciu — Goga! Două persoane, un singur suflet. Un caz de splendidă și revelatoare „consolidare sufletească“. Ei se îmbinează într'o împletire vânoasă a aceleași voințe, a aceluiaș cuget. Și voința și cugetul lor totuși nu e al lor: e voința și cugetul neamului românesc. Prin ei s'a exprimat neamul. Ei au întrevăzut aceeași menire, aceleași drepturi, aceleași năzuinți.

„Fiul țăranului din Apa, trecutul în legendă popa Lucaciu și fiul popii din Rășinari sunt pe aceleași baricade.

Noi încotro apucăm?...

România Viitoare Nr. 80 din 25 Oct. 1942, cu ocazia deschiderii Expoziției Transnistriene, publică o serie de articole omagiale. În articolul de fond, alături de harta Transnistriei, sub titlul „Transnistriei noastre, pământ românesc, închinare!“, conchide:

„Fie-le veșnică amintirea celor ce s'au jertfit; adâncă recunoștința țării pentru cei ce ridică azi, cu truda lor, fruntea provinciei de dincolo de Nistru și nouă tuturor indemn la muncă și jefă sărbătorirea unui an dela desrobirea Transnistriei“.

Porunca Vremii publică o serie de articole ale d-lui Radu Budișteanu, intitulate „*Tabla de erori politice ale Franței democratice*“ În Nr. 2364 din 25 Oct. 1942, conchide: „O Franță nouă se va ridica din ruini. Dar numai după ce Franța veche — căreia îi datorăm noi înși-ne atâtea din criminalele noastre erori — se va fi mistuit în suferința în care, deliberat, s'a lăsat târâtă. Legea inexorabilă a vieții nu iartă nimănui rătăcirile“.

Ardealul Nr. 32 din 24 Oct. 1942, publică articolul de fond „Colindând Ardealul”, sub iscălitura dlui Ion Costea.

D. Costea ne vorbește despre „șezătorile literare” organizate de ziarul Ardealul în orașele transilvane, șezători cari dau ocazia publicului ardelean „să ia direct contact cu pleiada de poeți și publiciști cari și-au închinat activitatea literară și publicistică marelui ideal românesc al vremii noastre; cu „poezia acestor minunați copi ai Ardealului”, care au „ceva de tragedie desnădăjduită, dar în acelaș timp o vigoare și o energie gata să înfrunte toate adversitățile și fără să renunțe o clipă la idealul strecurat discret printre rânduri”.

În acelaș Nr. D. Const. Hagea, sub titlul *Caracter* enunță adevărul că omul de caracter „slujește nu camenilor ci adevărului, căci oamenii sunt de atâtea feluri și trecători, precum sunt frunzele crângului, pe când adevărul e unul și veșnic... apariția unei cât mai numeroase pleiade de bărbați de caracter în sânul unui neam este o adevărată binecuvântare dela Dumnezeu. Și cu atât mai mare binecuvântarea, dacă acești bărbați sunt puși la locuri de conducere purtând ei în mâini destinele întregului neam”.

În Gazeta Judecătorească, anul V Nr. 52, Octombrie 1942: Dr. Mircea Cristide scrie, între altele, cu privire la funcționarii judecătorești:

„E de neconceput cum acești prețioși și indispensabili auxiliari ai Justiției, fără de care o bună și normală funcționare a Justiției nu se poate admite, temelia și motorul care pune în mișcare întregul organism al Justiției — vorbesc de funcționarii judecătorești, — erau desconsiderați și priviți cu ochi răi și orice mișcare a lor era interpretată ca un act de indisciplină. Anii treceau și odată cu ei, în sufletele miilor de funcționari judecătorești se așternea tot mai mult tristețea, desnădejdea, și disperarea.

Și cum putea fi altfel când avansările se făceau numai dacă aveai protecție, când ieșeai la pensie cu acelaș grad cu care ai intrat, când nu puteai ridica capul fără să fii apostrofat și insultat cu vorbe cari îți atingeau amorul propriu, și de funcționar și de om și în schimb ți se cerea să muncești mai mult decât ori de câte ori alt funcționar public, în condițiuni de igienă detestabile, de cele mai multe ori în localuri insalubre, iar când venea vremea pensionării, în loc de a te bucura de un pic de odihnă, cădeai răpit de boală și oboasă”.

ADMINISTRATIVE

Toți știm că trecem prin timpuri grele. Munca noastră se cere ajutată și răsplătită.

„România Eroică” roagă pe abonații săi să onoreze chitanțele ce li se trimet prin poștă, știind că înapoarea neachitate a acestor chitanțe, pe lângă că dovedește o regretabilă scădere din partea abonatului, ne cauzează pagube noi cari, date fiind sacrificiile pe cari le facem și greutățile de neînvins cu cari luptăm, nu pot fi lăsate fără sancțiune.

SPIRITUALICEȘTE TRANSILVANIA A FĂCUT STATUL ROMÂN; PRINCIPATELE AU FOST BRA- TUL; TRANSILVANIA A FOST SUFLETUL.

Române! Să știi bine: Războiul din Rusia este clădirea de veacuri a viitorului românesc.

ABONAMENTE : Lei 500 : Instituții culturale ; primăriile și notariatele rurale ; Lei 1.000 : particulari ; Lei 2.000 : instituții publice ; Lei 3.000 : întreprinderi și instituții particulare ; susțineri de la lei 3.000.

Lucrări de căpătâi de citit pe îndelete pentru timpurile prin cari trecem:

ION COLFESCU-DELATURDA:

„Viața morală a popoarelor și Războiul European, Cauze și Efecte”, București, Tip. „Poporul”, 1916.

Război și Civilizație”, Cluj, Tip. „Ardealul”, 1923.

„Spirit și Materie”. — Eroismul în viața de stat. — Cluj, Tip. „Ardealul”, 1935.

„La răscruci de drumuri”, Cluj, Tip. „Lumina”, 1939.

„Pe drumul marilor prefaceri”, Cluj, Tip. „Re-nașterea”, 1940.